

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 25.5.2022
COM(2022) 245 final

2022/0167 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind recuperarea și confiscarea activelor

{SEC(2022) 245 final} - {SWD(2022) 245 final} - {SWD(2022) 246 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Criminalitatea organizată este una dintre cele mai mari amenințări la adresa securității Uniunii Europene. Amploarea transnațională a criminalității organizate, recurgerea în mod sistematic la violență și la corupție, precum și gradul fără precedent de infiltrare a acestor fenomene în economie au fost expuse în operațiunile EncroChat, Sky ECC și ANOM¹ desfășurate în 2020-2021. Pe baza investigațiilor de monitorizare lansate de statele membre, precum și de Europol și Eurojust (peste 2 500 de investigații efectuate numai de EncroChat), autoritățile naționale au efectuat peste 10 000 de arestări, au reținut aproape 250 de tone de droguri și au confiscat peste 600 de milioane EUR în numerar, precum și alte active, inclusiv sute de vehicule, nave, aeronave și articole de lux.

Organizațiile criminale utilizează mijloace sofisticate pentru a-și spăla veniturile importante pe care le generează, care sunt estimate la cel puțin 139 de miliarde EUR pe an ^[1]. Astfel cum s-a subliniat în Strategia UE de combatere a criminalității organizate (2021-2025)², este esențial ca infractorii să fie privați de aceste profituri ilicite pentru ca activitățile grupurilor infracționale să fie astfel perturbate și pentru a se preveni infiltrarea acestora în economia legală. Întrucât principalul motiv care stă la baza criminalității organizate este câștigul financiar, recuperarea activelor este un mecanism foarte eficace de descurajare a activităților infracționale. Pentru a se asigura că săvârșirea de infracțiuni nu este o activitate profitabilă, Comisia a anunțat în Strategia UE de combatere a criminalității organizate pe care a elaborat-o că intenționează să consolideze normele privind recuperarea și confiscarea activelor, ținând seama de raportul Comisiei din 2020 intitulat „Recuperarea și confiscarea activelor: Asigurarea faptului că nu este rentabil să se săvârșească infracțiuni”³.

Decizia Consiliului din 2007 privind oficiile de recuperare a creanțelor⁴ impune statelor membre să înființeze birouri de recuperare a activelor pentru a facilita urmărirea și identificarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și stabilește cerințe minime pentru a facilita cooperarea transfrontalieră a birourilor. Directiva din 2014 privind

¹ Europol, [„Dismantling of an encrypted network sends shockwaves through organised crime groups across Europe \(Demantelarea unei rețele criptate generează unde de șoc prin intermediul unor grupuri de criminalitate organizată din întreaga Europă\)”](#), 2 iulie 2020; [„New major interventions to block encrypted communications of criminal networks \(Noi intervenții majore pentru blocarea comunicațiilor criptate ale rețelelor infracționale\)”](#), 10 martie 2021; [„800 criminal arrested in biggest ever law enforcement operation against encrypted communication \(800 de infractori arestați în cadrul celei mai mari operațiuni de asigurare a respectării legii desfășurate vreodată împotriva comunicațiilor criptate\)”](#), 8 iunie 2021.

² Comunicare a Comisiei referitoare la Strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025 [COM(2021) 170, 14.4.2021].

³ Raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu intitulat „Recuperarea și confiscarea activelor: Asigurarea faptului că nu este rentabil să se săvârșească infracțiuni”, COM(2020) 217, 2.6.2020.

⁴ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile, JO L 332, 18.12.2007, p. 103.

confiscarea⁵, care înlocuiește parțial instrumentele legislative anterioare, stabilește norme minime pentru indisponibilizarea, gestionarea și confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Cu toate acestea, sistemele de recuperare a activelor din statele membre nu dispun de mijloacele adecvate pentru a aborda în mod eficace modul complex de operare al organizațiilor criminale. Autoritățile naționale dispun de capacități limitate de a urmări, a identifica și a indisponibiliza rapid activele, gestionarea inefficientă a activelor indisponibilizate însemnând că acestea își pierd din valoare înainte să se ia o decizie cu privire la confiscarea lor, iar instrumentele de confiscare existente nu acoperă toate piețele infracționale mari generatoare de venituri și nu abordează structurile și metodele complexe utilizate de organizațiile criminale. Necesitatea de a consolida regimul UE de recuperare a activelor a fost recunoscută de mult timp de către instituțiile UE. În iunie 2020, Consiliul a invitat Comisia să aibă în vedere consolidarea cadrului juridic privind gestionarea bunurilor indisponibilizate și acordarea de competențe suplimentare birourilor de recuperare a activelor, de exemplu pentru indisponibilizarea urgentă a activelor, precum și pentru a avea acces la o serie de registre publice⁶. Parlamentul European a solicitat norme mai stricte privind recuperarea activelor⁷. Aceste solicitări vin în completarea cererii anterioare formulate de cei doi colegiitori de a analiza dacă este fezabil să se introducă norme comune suplimentare privind confiscarea bunurilor provenite din activități infracționale, inclusiv în absența unei condamnări⁸.

Prin urmare, Propunerea de directivă privind recuperarea activelor și confiscarea consolidează capacitățile autorităților competente de a identifica, a indisponibiliza și a gestiona activele și întărește și extinde capacitățile de confiscare astfel încât să acopere toate activitățile infracționale relevante desfășurate de grupurile infracționale organizate, permițând astfel confiscarea tuturor activelor relevante. În fine, directiva îmbunătățește cooperarea dintre toate autoritățile implicate în recuperarea activelor și promovează o abordare mai strategică a recuperării activelor, printr-un angajament mai puternic din partea acestor autorități față de realizarea obiectivelor comune în acest domeniu.

În plus, ca răspuns la agresiunea militară a Rusiei împotriva Ucrainei, Uniunea Europeană a adoptat măsuri restrictive împotriva Rusiei și a Belarusului; acestea au avut ca punct de pornire măsurile restrictive stabilite inițial în martie 2014 ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeei și a Sevastopolului de către Rusia, care au fost extinse. Aceste măsuri, adoptate pe baza articolului 29 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și a articolului 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), includ măsuri sectoriale și măsuri individuale sub forma indisponibilizării activelor și a restricțiilor privind admiterea, precum și

⁵ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, JO L 127, 29.4.2014, p. 39.

⁶ Concluziile Consiliului privind consolidarea investigațiilor financiare în vederea combaterii formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, documentul 8927/20 al Consiliului, 17 iunie 2020.

⁷ Rezoluția Parlamentului European din 15 decembrie 2021 referitoare la impactul criminalității organizate asupra resurselor proprii ale UE și asupra deturnării fondurilor UE, cu accent deosebit pe gestiunea partajată din perspectiva auditării și controlului, P9_TA (2021) 0501, [2020/2221(INI)].

⁸ Declarația Parlamentului European și a Consiliului privind o analiză care urmează a fi efectuată de către Comisie, documentul 7329/1/14/REV 1 ADD 1 al Consiliului.

clauze de prevenire a eludării, care interzic participarea în cunoștință de cauză și cu intenție la activități ce urmăresc eludarea acestor măsuri, precum și alte obligații, în special aceea de a raporta cu privire la acțiunile întreprinse pentru punerea în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii. Pentru a contracara și mai mult riscul de încălcare a unor astfel de măsuri, Comisia a adoptat, la 25 mai 2022, o propunere de decizie a Consiliului privind adăugarea încălcării măsurilor restrictive ale Uniunii la domeniile de criminalitate prevăzute la articolul 83 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene⁹, alături de o comunicare în vederea adoptării unei Directive privind sancțiunile penale pentru încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii¹⁰, astfel încât încălcarea dreptului Uniunii în ceea ce privește măsurile restrictive (încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii) să fie încadrată ca domeniu de criminalitate deosebit de gravă cu o dimensiune transfrontalieră. Comunicarea conturează, de asemenea, conținutul posibil al unei propuneri de directivă de stabilire a unor norme minime pentru definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în acest domeniu de criminalitate, care ar putea urma în cazul în care Consiliul va adopta prezenta propunere de decizie a Consiliului după obținerea aprobării Parlamentului European, extinzând astfel lista domeniilor de criminalitate în care Uniunea poate stabili norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor. În consecință, directiva propusă, care include nu numai norme privind urmărirea, identificarea și gestionarea activelor, ci și norme privind indisponibilizarea și confiscarea, ar trebui să se aplice și încălcării măsurilor restrictive ale Uniunii, în cazul în care un astfel de comportament constituie o infracțiune conform definiției.

În plus, pentru a facilita punerea în aplicare eficace a măsurilor restrictive ale Uniunii în toate statele membre, propunerea de directivă stabilește dispoziții menite să permită urmărirea și identificarea rapidă a bunurilor deținute sau controlate de persoane sau entități care fac obiectul unor astfel de măsuri, inclusiv prin cooperarea cu țările terțe, în vederea depistării, a prevenirii și a investigării infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere se înscrie în lupta globală împotriva criminalității organizate, a corupției și a spălării banilor. Aceasta pune în aplicare Convenția Organizației Națiunilor Unite privind criminalitatea organizată (UNTOC) și protocoalele la aceasta¹¹, Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției (UNCAC)¹², Convenția de la Varșovia a Consiliului Europei¹³, precum și Recomandarea 4 a Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI), toate acestea solicitând țărilor care sunt parte la respectivele convenții să adopte

⁹ A se adăuga numărul de referință.

¹⁰ A se adăuga numărul de referință.

¹¹ Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și Protocolul privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special de femei și copii; Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, Rezoluția Adunării Generale 55/25 din 15 noiembrie 2000 și Protocolul împotriva fabricării și a traficului ilicit de arme de foc, Rezoluția Adunării Generale 55/255 din 31 mai 2001.

¹² Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, Rezoluția Adunării Generale 58/43 din 1 octombrie 2003.

¹³ Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului (STCE nr. 198).

măsuri care să le permită autorităților lor competente să indisponibilizeze și să confişte produsele și instrumentele infracțiunilor.

Propunerea se înscrie, de asemenea, în eforturile mai ample de combatere a criminalității grave și organizate la nivelul UE. În acest context, propunerea completează un set de instrumente legislative care armonizează definiția infracțiunilor și a sancțiunilor legate de activități infracționale, precum și alte instrumente care vizează prevenirea sau combaterea activităților ilicite conexe, cum ar fi contrafacerea, traficul de bunuri culturale, infracțiunile fiscale și falsificarea documentelor administrative.

Pe de altă parte, prezenta propunere este în concordanță cu politica UE în materie de securitate și contribuie la punerea în aplicare efectivă a acestei politici care constă într-un set de măsuri nelegislative și legislative menite să ofere autorităților de asigurare a respectării legii și autorităților judiciare instrumentele necesare pentru a preveni și a combate o gamă largă de activități infracționale și pentru a asigura un nivel ridicat de securitate în Uniunea Europeană, în special prin intermediul cooperării transfrontaliere. Este inclus, în special, Regulamentul (UE) 2018/1805¹⁴, care facilitează recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare în întreaga UE.

În același timp, propunerea contribuie la cadrul juridic de instituire a unor măsuri restrictive ale Uniunii și este în concordanță cu acesta; cadrul vizează asigurarea punerii în aplicare cuprinzătoare a măsurilor în întreaga Uniune și impune statelor membre să stabilească normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor relevante.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Directiva se întemeiază pe articolul 82 alineatul (2), pe articolul 83 alineatele (1) și (2) și pe articolul 87 alineatul (2) din TFUE.

Măsurile privind indisponibilizarea și confiscarea sunt reglementate de articolul 83 alineatul (1) din TFUE, care permite stabilirea unor norme minime privind definirea sancțiunilor în domeniile infracțiunilor deosebit de grave de dimensiune transfrontalieră pentru infracțiunile enumerate la articolul menționat. Domeniul de aplicare al acestor măsuri este extins pentru a cuprinde și infracțiunile săvârșite în cadrul unor organizații criminale, criminalitatea organizată având o dimensiune transfrontalieră în sensul articolului 83 alineatul (1) din TFUE. Aceasta ar viza și încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii, astfel cum au fost armonizate la nivelul UE. Includerea infracțiunilor care sunt fie armonizate la nivelul UE, fie în cazul cărora domeniul de politică aferent este armonizat la nivelul UE este, de asemenea, justificată, deoarece măsurile propuse privind indisponibilizarea și confiscarea sunt esențiale pentru a asigura punerea în aplicare eficace a unei politici a Uniunii într-un domeniu care a făcut obiectul unor măsuri de armonizare și care, prin urmare, intră sub

¹⁴ Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare, JO L 303, 28.11.2018, p. 1.

incidența articolului 83 alineatul (2) din TFUE. Măsurile care vizează îmbunătățirea gestionării bunurilor indisponibilizate sau confiscate sunt necesare pentru a asigura punerea în aplicare eficace a măsurilor de indisponibilizare și de confiscare și reprezintă cerințe auxiliare care intră sub incidența articolului 83 din TFUE. Acest lucru se aplică atât dispozițiilor care vizează dezvoltarea unei strategii mai cuprinzătoare referitoare la recuperarea activelor, corelată cu mecanisme de cooperare între autorități la nivel național, cât și dispozițiilor care vizează asigurarea faptului că autoritățile competente dispun de resursele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile.

În plus, măsurile privind urmărirea și identificarea activelor sau cooperarea dintre birourile de recuperare a activelor și cele de gestionare a activelor cu omologii lor din alte state membre contribuie, de asemenea, la o cooperare transfrontalieră eficace în ceea ce privește prevenirea, depistarea și investigarea infracțiunilor. Ca atare, acestea intră sub incidența articolului 87 alineatul (2) din TFUE.

Întrucât domeniul de aplicare al articolului 87 din TFUE nu este limitat în ceea ce privește infracțiunile pe care le acoperă, dispozițiile de mai sus se aplică și în cazul încălcării măsurilor restrictive ale Uniunii în cazul în care o astfel de încălcare constituie o infracțiune, astfel cum este definită în legislația națională, dacă respectivele dispoziții facilitează prevenirea și depistarea încălcărilor măsurilor restrictive ale Uniunii.

În plus, garanțiile procedurale prevăzute în prezenta directivă, precum și dispoziția privind asigurarea despăgubirii victimelor sunt reglementate de articolul 82 alineatul (2) din TFUE.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Eforturile individuale ale statelor membre de combatere a criminalității organizate nu sunt suficiente pentru a aborda caracterul transfrontalier al grupurilor infracționale organizate, 70 % dintre cele care operează în UE fiind active în peste trei state membre¹⁵, disimulând și reinvestind bunuri provenite din activități infracționale pe întreaga piață internă a UE. Grupurile infracționale utilizează o rețea complexă de conturi bancare și societăți de tip „cutie poștală” din diverse jurisdicții pentru a deruta piste de audit și a ascunde proveniența și proprietatea asupra fondurilor, infractorii vizând, conform relatărilor, statele membre cu sisteme mai slabe de recuperare a activelor¹⁶.

Un efort reînnoit în întreaga Uniune împotriva mijloacelor financiare la care recurg organizațiile infracționale este, prin urmare, esențial pentru recuperarea eficace a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Directiva propusă va facilita cooperarea transfrontalieră și va contribui la o combatere mai eficace a criminalității organizate.

¹⁵ Europol, Evaluarea amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată în Uniunea Europeană, [„A Corrupting Influence: The infiltration and undermining of Europe’s economy and society by organised crimes”](#), (2021).

¹⁶ Reuniunea cu experții Eurojust din iunie 2016, citat din documentul de lucru al serviciilor Comisiei intitulat „Evaluarea impactului care însoțește documentul Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare”, SWD (2016) 468 final.

- **Proportionalitatea**

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 alineatul (4) din TUE, directiva propusă se limitează la ceea ce este necesar și proporțional pentru a pune în aplicare un standard minim comun în întreaga UE.

Propunerea consolidează capacitățile și instrumentele de urmărire și identificare, de indisponibilizare, de gestionare și de confiscare a activelor ilicite. Asigurând totodată o sferă de aplicare suficient de largă, măsurile se concentrează în special asupra activelor ilicite legate de activitățile infracționale desfășurate de criminalitatea organizată. Propunerea clarifică o serie de obligații cu caracter mai general, reducând diferențele dintre statele membre care pot constitui obstacole în calea cooperării transfrontaliere și oferind, astfel, mai multă claritate juridică.

În plus, impactul măsurilor propuse asupra statelor membre în ceea ce privește resursele necesare și necesitatea de a adapta cadrele naționale este contrabalansat de beneficiile oferite de capacitățile îmbunătățite ale autorităților competente de a urmări și a identifica, a indisponibiliza, a gestiona și a confisca active ilicite.

În plus, măsurile individuale se limitează la ceea ce este necesar și proporțional cu obiectivele ce constau în anihilarea activităților de criminalitate organizată și în privarea infractorilor de câștiguri ilicite semnificative. Aceasta se produce de exemplu prin restrângerea lansării sistematice a investigațiilor de urmărire a activelor la acele infracțiuni care este probabil să genereze beneficii economice substanțiale. Acest lucru mai poate fi realizat și prin limitarea posibilităților de confiscare în absența unei condamnări pentru o infracțiune specifică la infracțiuni grave care este probabil să genereze beneficii substanțiale. Proportionalitatea generală este asigurată prin combinarea diferitelor măsuri cu garanții solide.

- **Alegerea instrumentului**

Propunerea ia forma unei directive care vizează asigurarea unui standard minim comun pentru măsurile de indisponibilizare și de confiscare în toate statele membre, consolidând în același timp capacitățile comune în ceea ce privește urmărirea, identificarea și gestionarea bunurilor și facilitând cooperarea transfrontalieră în lupta împotriva produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Alegerea instrumentului juridic oferă suficientă flexibilitate statelor membre în ceea ce privește punerea în aplicare a măsurilor comune în conformitate cu tradițiile juridice și cadrele organizaționale naționale.

Directiva propusă stabilește dispoziții referitoare la birourile de recuperare a activelor, care sunt reglementate în prezent prin Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor, precum și la aspectele legate de confiscare, care sunt reglementate de Directiva privind confiscarea și de Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea. Directiva propusă ar urma să înlocuiască Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului, Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor și Directiva privind confiscarea, stabilind standarde comune pentru urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, gestionarea și confiscarea activelor într-un singur instrument. Regruparea în cadrul unui singur instrument a obligațiilor

care în prezent sunt incluse în mai multe acte normative ar asigura o abordare mai coerentă și mai strategică a recuperării activelor și cooperarea tuturor actorilor relevanți din cadrul sistemului de recuperare a activelor.

- **Comitetul de control normativ**

Evaluarea impactului a fost prezentată Comitetului de control normativ la 2 februarie 2022. Comitetul de control normativ a revizuit proiectul de evaluare a impactului în cadrul reuniunii sale din 2 martie 2022 și a emis un aviz favorabil, fără rezerve, la 4 martie 2022.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

A fost efectuată o evaluare pentru a stabili dacă actualul sistem al UE de recuperare a activelor este în continuare adecvat scopului și pentru a identifica eventualele deficiențe care ar putea împiedica lupta împotriva criminalității organizate. În conformitate cu principiul „evaluare înainte de acțiune”, s-a analizat dacă au fost obținute rezultatele preconizate inițial și s-au identificat domeniile în care era necesară o îmbunătățire sau o actualizare suplimentară a instrumentelor juridice existente.

În acest context, cele două instrumente juridice evaluate, și anume Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor și Directiva privind confiscarea, au contribuit la intensificarea cooperării dintre birourile de recuperare a activelor, apropiind conceptele de indisponibilizare și de confiscare în toate statele membre și sporind într-o anumită măsură ratele de indisponibilizare și de confiscare. Cu toate acestea, evaluarea a concluzionat că există în continuare provocări în ceea ce privește identificarea activelor și că, în general, confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni are în continuare o amploare prea scăzută pentru a avea un impact semnificativ asupra profiturilor criminalității organizate. În pofida îmbunătățirii diferitelor aspecte ale sistemului de recuperare a activelor după adoptarea Deciziei Consiliului privind birourile de recuperare a activelor și a Directivei privind confiscarea, problemele identificate înainte de adoptarea actelor relevante (în special a Directivei privind confiscarea) persistă în mare măsură, alături de o serie de deficiențe care afectează capacitatea statelor membre de a urmări și a identifica, a indisponibiliza, a confisca și a gestiona active ilicite într-un mod eficace și eficient.

- **Consultările cu părțile interesate**

La elaborarea prezentei propuneri, Comisia a consultat o gamă largă de părți interesate, inclusiv instituții și agenții ale UE, birouri de recuperare a activelor, autorități de asigurare a respectării legii din statele membre, organizații neguvernamentale și societatea civilă, precum și organizații internaționale.

Părțile interesate au fost consultate printr-o varietate de mijloace, inclusiv prin colectarea observațiilor primite în cadrul unei evaluări inițiale a impactului, cu ocazia unor evenimente destinate părților interesate, a unor ateliere, a unor consultări specifice și a unor consultări

publice, a unui studiu efectuat în sprijinul evaluării impactului, a unor interviuri semistructurate și a unor ateliere privind opțiunile de politică.

O **evaluare** inițială a **impactului** a fost publicată în vederea primirii de observații în perioada 9 martie 2021-6 aprilie 2021. În total, s-au primit 13 răspunsuri de la o gamă vastă de părți interesate.

Au avut loc două **ateliere destinate părților interesate**, la care au participat reprezentanți ai birourilor de recuperare a activelor la 25 și 26 mai 2021, și, respectiv, Comitetul de contact pentru Directiva privind confiscarea la 1 și 2 iunie 2021. Obiectivul acestor ateliere a fost obținerea unor puncte de vedere cu privire la eficacitatea, eficiența, relevanța, coerența și valoarea adăugată europeană a Directivei privind confiscarea și a Deciziei Consiliului privind birourile de recuperare a activelor. Aceste ateliere au fost urmate de consultări specifice prin intermediul unor răspunsuri scrise furnizate de participanți.

În perioada 21 iunie-27 septembrie 2021 a avut loc o **consultare publică** pentru a colecta opiniile cetățenilor și ale părților interesate. S-au primit 50 de răspunsuri. Răspunsurile au subliniat importanța cooperării transfrontaliere a autorităților de asigurare a respectării legii în lupta împotriva produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și au evidențiat obstacolele din calea identificării, a gestionării și a confiscării eficace a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, cum ar fi competențele insuficiente și accesul insuficient la date ale birourilor de recuperare a activelor, precum și domeniul de aplicare limitat al Directivei privind confiscarea. În plus, respondenții s-au declarat în favoarea actualizării în consecință a măsurilor legislative pentru a aborda astfel de probleme.

Mai mult, Comisia a comandat, de asemenea, un **studiu pentru a sprijini procesul de elaborare a evaluării impactului**. Studiul a fost realizat de un consultant extern în perioada martie 2021-decembrie 2021. Pregătirea studiului a presupus efectuarea de cercetări documentare și aproape 40 de interviuri semistructurate cu părți interesate, cum ar fi Agenția Uniunii Europene pentru Formare în Materie de Aplicare a Legii (CEPOL), Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol), Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust), autoritățile de asigurare a respectării legii, birourile de recuperare a activelor și organizațiile neguvernamentale. În plus, aceasta a implicat consultări specifice sub forma unor chestionare scrise adresate, în iulie 2021, birourilor de recuperare a activelor și membrilor Comitetului de contact pentru Directiva privind confiscarea. În cele din urmă, în septembrie 2021, au avut loc patru ateliere suplimentare pentru a colecta opiniile părților interesate cu privire la opțiunile de politică și pentru a identifica impactul potențial al opțiunilor de politică.

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului care a fost efectuată în sprijinul elaborării prezentei inițiative a explorat diferite opțiuni de politică vizând remedierea faptului că sistemul UE de recuperare a activelor nu dispune de mijloacele necesare pentru a face față în mod eficace modului complex de operare al organizațiilor criminale. Pe lângă scenariul de referință, care nu ar implica nicio schimbare față de situația actuală, au fost analizate următoarele opțiuni:

Opțiunea 1, care constă în **măsuri fără caracter legislativ** de sprijinire a schimbului de experiență, de cunoștințe și de bune practici între autoritățile competente în vederea consolidării capacităților de recuperare a activelor și a înțelegerii în ceea ce privește diferitele etape ale recuperării activelor. Aceste schimburi ar urma să fie consolidate în continuare prin elaborarea unor orientări adecvate la nivelul UE și, după caz, prin formarea autorităților competente.

În cadrul **opțiunii 2**, măsurile ar consta în principal în **modificări specifice** aduse Deciziei Consiliului privind birourile de recuperare a activelor și Directivei privind confiscarea, pentru a preciza domeniul de aplicare al cerințelor generale aflate în vigoare și pentru a consolida eficacitatea acestora. Aceste măsuri ar urma să includă obligația ca statele membre să adopte o strategie națională privind recuperarea activelor și să se asigure că autoritățile competente dispun de competențele și de resursele necesare. În plus, opțiunea 2 ar presupune luarea unor măsuri menite să îmbunătățească cooperarea transfrontalieră între birourile de recuperare a activelor, inclusiv accesul la bazele de date și competențele extinse de indisponibilizare.

Opțiunea 3 ar conține, pe lângă măsurile avute în vedere în cadrul opțiunii 2, **cerințe mai detaliate** aplicabile statelor membre în toate etapele procesului de recuperare. Aceasta ar include obligații precum lansarea sistematică a unor investigații financiare și cerințe specifice în materie de gestionare a activelor, cum ar fi planificarea anterioară confiscării, vânzările ca măsuri provizorii și înființarea unor birouri specializate de gestionare a activelor. Mai mult, domeniul de aplicare al Directivei privind confiscarea ar urma să fie extins pentru a include o gamă mai largă de infracțiuni: dispoziția actuală privind confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare ar urma să fie extinsă și ar urma să fie introdus un model de confiscare a averilor nejustificate care să antreneze confiscarea activelor necorelate cu o infracțiune specifică.

În cadrul **opțiunii 4**, măsurile s-ar baza pe cele din cadrul opțiunii 3, dar domeniul de aplicare al dispozițiilor ar fi extins la toate infracțiunile și ar presupune cerințe mai ample în ceea ce privește lansarea investigațiilor. În plus, ar urma să fie stabilite condiții mai concrete privind ordinele urgente de indisponibilizare și schimbul de informații între birourile de recuperare a activelor.

Având în vedere diversele impacturi economice, sociale și de mediu pe care le implică fiecare opțiune, dar și valoarea acestora în ceea ce privește eficacitatea, eficiența și proporționalitatea, în urma evaluării impactului s-a constatat că opțiunea 3 este cea preferată.

Măsurile prevăzute în cadrul opțiunii 1 pot completa modificările legislative, însă, dat fiind că problemele identificate au rezultat într-o măsură semnificativă din cadrul legislativ, acestea nu ar fi suficiente pentru a remedia în mod eficace problemele identificate. În mod similar, opțiunea 2 ar contribui doar într-o măsură limitată la îmbunătățirea situației actuale, întrucât cele câteva cerințe suplimentare în comparație cu scenariul de statu-quo nu ar consolida capacitățile de urmărire și identificare a activelor decât într-o oarecare măsură, nu ar fi suficiente pentru a asigura o gestionare eficientă a activelor indisponibilizate și nu ar îngloba toate activitățile infracționale relevante, în măsura în care sfera de aplicare a măsurilor de confiscare ar rămâne limitată.

În ceea ce privește opțiunea 3, s-a constatat că măsurile privind urmărirea și identificarea activelor, precum și măsurile ce vizează asigurarea adoptării unor mecanisme de gestionare a activelor și a unor modele de confiscare eficiente ar îmbunătăți în mod semnificativ eficacitatea sistemului de recuperare a activelor. În pofida costurilor, aceste măsuri au fost considerate eficiente, având în vedere saltul calitativ al ratei de confiscare, și proporționale cu sarcina administrativă și cu interferența cu structurile organizaționale ale statelor membre. În ceea ce privește drepturile fundamentale, impactul opțiunii 3 și, în special, al noului model de confiscare s-a dovedit a fi echilibrat în raport cu garanțiile și cu obiectivul de politică urmărit, având în vedere amploarea problemei.

În ceea ce privește opțiunea 4, s-a preconizat că eventualele sporuri în materie de eficacitate ar fi urmat să fie limitate punând în balanță costurile suplimentare și interferența mai semnificativă asupra libertății statelor membre de a organiza structuri naționale de recuperare a activelor în funcție de opțiunile lor și de preferințele lor naționale.

În urma avizului pozitiv, fără rezerve, emis de Comitetul de control normativ la 4 martie 2022, evaluarea impactului a fost revizuită pentru a consolida prezentarea și compararea opțiunilor de politică, inclusiv a costurilor, a beneficiilor și a impacturilor acestora. Evaluarea impactului a fost revizuită în continuare pentru a reflecta mai bine punctele de vedere ale diferitelor părți interesate și modul în care problemele identificate diferă de la un stat membru la altul. În fine, revizuirea a permis conturarea unui prim program de monitorizare și evaluare a propunerii avute în vedere.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

În conformitate cu Programul Comisiei privind o reglementare adecvată și funcțională (REFIT), toate inițiativele care au ca obiectiv modificarea legislației existente a UE ar trebui să vizeze simplificarea și realizarea mai eficientă a obiectivelor de politică declarate (și anume, prin reducerea costurilor de reglementare inutile). Potrivit analizei impactului, se preconizează că măsurile prevăzute în propunerea de directivă vor avea un impact în ceea ce privește sarcina asupra statelor membre, care ar urma să fie compensat de beneficii.

În măsura în care dispozițiile propunerii de directivă prevăd o abordare mai strategică a recuperării activelor, precum și instrumente mai eficiente pentru confiscarea activelor și asigură faptul că autoritățile competente dispun de resursele, competențele și puterile necesare, sistemele de recuperare a activelor din statele membre, precum și cooperarea transfrontalieră vor deveni mult mai eficiente.

Sarcina de reglementare legată de aceste măsuri va fi, fără doar și poate, compensată de beneficiile rezultate în ceea ce privește identificarea, indisponibilizarea și confiscarea unei cantități mai mari de active ilicite, precum și în ceea ce privește menținerea sau chiar maximizarea valorii acestora.

- **Drepturile fundamentale**

Toate măsurile prevăzute în prezenta propunere respectă drepturile și libertățile fundamentale care sunt consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și trebuie puse în aplicare în consecință. Orice restrângere a exercitării acestor drepturi și libertăți fundamentale

face obiectul condițiilor stabilite la articolul 52 alineatul (1) din cartă, și anume trebuie să respecte principiul proporționalității în raport cu scopul legitim de a răspunde efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune și de a proteja drepturile și libertățile celorlalți. Restrângerile trebuie să fie prevăzute de lege și să respecte substanța drepturilor și a libertăților prevăzute în cartă.

Interferența măsurilor propuse cu drepturile fundamentale (inclusiv, în special, cu drepturile de proprietate) este justificată de necesitatea de a-i priva efectiv pe infractori și, cu precădere, pe cei implicați în criminalitatea organizată de activele deținute în mod ilicit, deoarece acestea reprezintă atât principala motivație de a comite infracțiuni, cât și mijloacele cu care își pot continua și extinde activitățile infracționale. Măsurile propuse se limitează la ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv. Modelul de confiscare nou-introdus este justificat de dificultățile inerente în ceea ce privește corelarea activelor cu anumite infracțiuni specifice în cazul în care proprietarul este implicat în activități de criminalitate organizată constând în mai multe infracțiuni comise pe o perioadă îndelungată. În fine, respectarea drepturilor fundamentale va fi asigurată prin intermediul unor garanții, inclusiv prin căi de atac eficace, puse la dispoziția persoanei afectate pentru toate măsurile prevăzute de directiva propusă, inclusiv pentru cerințele nou-introduse privind vânzările ca măsuri provizorii sau noul model de confiscare.

Prezenta propunere asigură, de asemenea, faptul că se respectă normele relevante ale UE privind protecția datelor atunci când se pune în aplicare directiva.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are niciun impact asupra bugetului Uniunii Europene.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Transpunerea directivei propuse va fi reexaminată în termen de 3 ani după intrarea sa în vigoare; în urma reexaminării, Comisia va prezenta un raport Parlamentului European și Consiliului. Acest raport va evalua în ce măsură statele membre au adoptat măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor directivei. Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului, în termen de cinci ani după intrarea în vigoare a directivei, un raport de evaluare a impactului și a valorii adăugate a directivei.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Prezenta propunere de directivă este structurată în opt capitole:

Dispoziții generale privind recuperarea și confiscarea activelor (capitolul I, articolele 1-3).

Articolul 1 stabilește obiectul, și anume definirea unor norme minime privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în materie penală și facilitarea punerii în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii atunci când acest lucru este

necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea unor astfel de măsuri.

Articolul 2 definește domeniul de aplicare prin enumerarea infracțiunilor cărora ar trebui să li se aplice normele prevăzute în prezenta directivă. Această listă include infracțiunile enumerate la articolul 83 din TFUE și infracțiunile care sunt armonizate la nivelul UE. În plus, articolul privind domeniul de aplicare include o serie de infracțiuni care sunt comise, de regulă, de grupuri infracționale organizate. Tot la acest articol sunt menționate și infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. În scopul urmăririi și al identificării bunurilor, intră sub incidența directivei infracțiunile pasibile de o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin un an.

Articolul 3 definește termenii-cheie utilizați în procesul de recuperare a activelor, păstrând definițiile incluse în prezent în Directiva privind confiscarea și adăugând noi definiții, de exemplu în legătură cu urmărirea investigațiilor, precum și noțiunea de „sanțiuni financiare specifice” și „măsuri restrictive ale Uniunii”. Trimiterile la termenul „activ” trebuie înțelese într-o formă accesibilă nespecialiștilor. În sensul dispozițiilor privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în cadrul procedurilor penale, sunt utilizați și definiți termenii „produse”, „instrumente” și „bunuri”.

Dispoziții privind urmărirea și identificarea activelor (capitolul II, articolele 4-10)

Dispozițiile prevăzute în capitolul II se întemeiază pe articolul 87 alineatul (2) din TFUE. Ca atare, dispozițiile vizează urmărirea și identificarea bunurilor în materie penală, precum și facilitarea punerii în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii atunci când acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea unor astfel de măsuri.

Articolul 4 impune statelor membre să efectueze investigații privind urmărirea activelor în vederea facilitării cooperării transfrontaliere, în special atunci când există suspiciunea că o infracțiune poate genera profituri economice substanțiale, precum și pentru a preveni, a depista sau a investiga încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 5 stabilește obligația statelor membre de a înființa cel puțin un birou de recuperare a activelor, în concordanță cu actuala Decizie a Consiliului privind birourile de recuperare a activelor. Pe lângă normele actuale, această dispoziție stabilește sarcinile specifice ale birourilor de recuperare a activelor, printre care se numără schimbul de informații cu alte birouri de recuperare a activelor din alte state membre tot în contextul prevenirii, al depistării și al investigării încălcării măsurilor restrictive ale Uniunii. Acest articol prevede, de asemenea, sarcina birourilor de recuperare a activelor de a urmări și a identifica bunurile persoanelor și ale entităților care fac obiectul măsurilor restrictive ale Uniunii. În acest context, birourile de recuperare a activelor ar urma să aibă, de asemenea, competența de a lua măsuri imediate pentru indisponibilizarea temporară a bunurilor în cauză.

Articolul 6 stabilește informațiile pe care statele membre ar trebui să le pună direct la dispoziția birourilor de recuperare a activelor pentru a asigura un răspuns rapid la cererile de informații din partea altor state membre, aspect care nu este reglementat în Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor.

Articolul 7 prevede garanții specifice în ceea ce privește accesul la informații. Această dispoziție urmărește să asigure faptul că autoritățile naționale accesează informațiile pe baza principiului necesității de a cunoaște, în conformitate cu normele de securitate și de confidențialitate necesare.

Articolul 8 stabilește un cadru de monitorizare pentru accesul la informații al autorităților naționale competente. Obiectivul acestei dispoziții este de a preveni orice abatere sau acces inadecvat la informații.

Articolul 9 reglementează schimbul de informații între birourile de recuperare a activelor, atât din proprie inițiativă, cât și la cerere, furnizând detalii suplimentare în comparație cu Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor, inclusiv prin stabilirea scopurilor acestor schimburi, a informațiilor minime care trebuie incluse în cererile transfrontaliere, a canalului care permite schimbul de informații (SIENA) și a motivelor de refuz.

Articolul 10 stabilește termenele pentru a răspunde cererilor de informații, fără a modifica termenele-limită stabilite în Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor, care se referă la termenele-limită prevăzute în Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului¹⁷. Această dispoziție reglementează două scenarii, și anume cererile normale la care ar trebui să se răspundă în termen de șapte zile și cererile urgente care ar trebui tratate în termen de opt ore.

Dispoziții privind indisponibilizarea și confiscarea activelor (capitolul III, articolele 11-18).

Dispozițiile referitoare la indisponibilizare și la confiscare se întemeiază pe articolul 83 din TFUE. Ca atare, dispozițiile prevăzute în capitolul III se aplică infracțiunilor care intră sub incidența articolului 2 alineatul (1), a articolului 2 alineatul (2), a articolului 2 alineatul (3) și a articolului 2 alineatul (4) din prezenta directivă, dar nu și indisponibilizării în temeiul măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 11 impune statelor membre să ia măsurile necesare pentru a se asigura că activele ilicite pot fi indisponibilizate rapid și, dacă este necesar, cu efect imediat, pentru a se evita disiparea lor. Aceste măsuri includ – pe lângă măsurile prevăzute în Directiva privind confiscarea – posibilitatea ca birourile de recuperare a activelor să ia măsuri temporare de indisponibilizare urgente până la emiterea unui ordin oficial de indisponibilizare. Acest articol prevede, de asemenea, o garanție specifică prin care se stabilește că ordinul de indisponibilizare nu rămâne în vigoare decât atât timp cât este necesar și că bunul ar trebui returnat imediat dacă nu este confiscat.

Articolul 12 impune statelor membre să permită confiscarea instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în urma unei condamnări definitive și să permită confiscarea bunurilor de valoare echivalentă produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni („confiscarea standard și confiscarea valorii echivalente”, astfel cum se prevede în normele UE existente).

¹⁷ Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 386, 29.12.2006, p. 89).

Articolul 13 impune statelor membre să permită confiscarea bunurilor transferate de către persoana acuzată sau suspectată către o parte terță în scopul evitării confiscării („confiscarea aplicată terților”, astfel cum se prevede în Directiva privind confiscarea). O astfel de confiscare este justificată numai atunci când partea terță știa sau ar fi trebuit să știe că transferul bunurilor a fost efectuat în acest scop. Dispozițiile prezintă circumstanțele care sunt relevante pentru efectuarea acestei evaluări.

Articolul 14 impune statelor membre să permită confiscarea bunurilor unei persoane condamnate atunci când instanța națională a unui stat membru este convinsă că bunurile respective provin dintr-o activitate infracțională („confiscare extinsă”). În evaluarea sa, instanța națională ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele cauzei, inclusiv faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei condamnate. Comparativ cu prevederile Directivei privind confiscarea, ar trebui să se poată recurge la această posibilitate în cazul tuturor infracțiunilor care intră în domeniul de aplicare al directivei.

Articolul 15 impune statelor membre să prevadă posibilitatea confiscării bunurilor în cazul în care sunt reunite toate elementele de probă care atestă săvârșirea unei infracțiuni, dar, ca urmare a unui număr limitat de circumstanțe, nu este posibilă o condamnare. Printre aceste circumstanțe se numără, pe lângă boală și sustragere (deja incluse în Directiva privind confiscarea), decesul persoanei suspectate sau acuzate, precum și imunitatea sau amnistia ori expirarea termenelor prevăzute în legislația națională. Domeniul de aplicare în ceea ce privește infracțiunile este limitat la cele pasibile de o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin 4 ani.

Articolul 16 introduce o nouă posibilitate de confiscare în cazul în care activele sunt indisponibilizate pe baza unei suspiciuni de implicare în activități de criminalitate organizată și în cazul în care nu este posibilă confiscarea în temeiul altor dispoziții ale directivei. Astfel, activele ar trebui să poată fi confiscate numai în cazul în care instanța națională este convinsă că provin din activități infracționale. Această constatare trebuie să se bazeze pe o evaluare cuprinzătoare a tuturor circumstanțelor aferente cauzei, inclusiv dacă valoarea bunului este disproporționată în raport cu venitul legal al proprietarului. Domeniul de aplicare în ceea ce privește infracțiunile este limitat la cele pasibile de o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin 4 ani.

Articolul 17 impune statelor membre să prevadă efectuarea unor investigații privind urmărirea activelor după condamnare, pentru a asigura executarea eficace a unui ordin de confiscare. În plus, acest articol impune statelor membre să ia în considerare utilizarea bunurilor confiscate în scopuri publice sau sociale. Ambele dispoziții se bazează pe dispozițiile relevante din Directiva privind confiscarea.

Articolul 18 urmărește să garanteze că dreptul victimelor la despăgubiri nu este afectat de măsurile de confiscare, în mod similar cu dispoziția relevantă din Directiva privind confiscarea.

Dispoziții privind gestionarea activelor (capitolul IV, articolele 19-21).

Dispozițiile referitoare la gestionare se întemeiază pe articolul 83 din TFUE. Ca atare, dispozițiile prevăzute în capitolul IV se aplică infracțiunilor care intră sub incidența articolului 2 alineatul (1), a articolului 2 alineatul (2), a articolului 2 alineatul (3) și a articolului 2 alineatul (4) din prezenta directivă, dar nu și indisponibilizării în temeiul măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 19 impune statelor membre să se asigure că activele indisponibilizate sau confiscate sunt gestionate în mod eficient până la înstrăinarea acestora. Clarificând în continuare domeniul de aplicare al acestei cerințe generale (în mod similar cu dispoziția relevantă din Directiva privind confiscarea), obiectivul acestei dispoziții este de a menține valoarea bunurilor și de a reduce la minimum costurile de gestionare. Pentru a atinge acest obiectiv, statele membre trebuie să efectueze o evaluare preliminară a costurilor care vor fi suportate pentru gestionarea bunurilor („planificare anterioară confiscării”).

Articolul 20 impune statelor membre să prevadă posibilitatea de a transfera sau de a vinde active indisponibilizate înainte de emiterea ordinului de confiscare („vânzare ca măsură provizorie”). Dispoziția precizează domeniul de aplicare al acestei obligații generale (astfel cum se prevede în Directiva privind confiscarea), impunând efectuarea, în anumite circumstanțe, a unor vânzări ca măsuri provizorii pentru a se evita pierderea valorii bunurilor sau faptul ca costurile de gestionare să devină disproporționate. Această cerință face obiectul unei serii de garanții vizând protejarea intereselor legitime ale persoanei afectate. Aceste garanții includ, pe lângă garanțiile generale, dreptul de a fi audiat înainte de luarea deciziei de vânzare ca măsură provizorie. Aceste norme se aplică bunurilor identificate în contextul punerii în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii dacă acestea au fost indisponibilizate în legătură cu anumite acuzații penale, cum ar fi încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. În plus, articolul 20 include posibilitatea de a-i imputa beneficiarului real costurile pentru gestionarea activelor indisponibilizate.

Articolul 21 impune statelor membre să înființeze cel puțin un birou de gestionare a activelor și stabilește sarcinile birourilor de gestionare a activelor în mod mai clar față de dispozițiile relevante din Directiva privind confiscarea.

Dispoziții privind garanțiile (capitolul V, articolele 22-24).

Dispozițiile privind garanțiile se întemeiază pe articolul 82 alineatul (2) din TFUE. Ca atare, dispozițiile prevăzute în capitolul V se aplică infracțiunilor care intră sub incidența articolului 2 alineatul (1), a articolului 2 alineatul (2), a articolului 2 alineatul (3) și a articolului 2 alineatul (4) din prezenta directivă.

Garanțiile prevăzute în prezenta secțiune se bazează în mare măsură pe dispozițiile actuale din Directiva privind confiscarea, oferind în același timp clarificări suplimentare care sporesc eficacitatea garanțiilor și actualizează garanțiile în funcție de noile norme privind protecția datelor.

Articolul 22 urmărește să asigure faptul că persoanele afectate sunt informate cu privire la măsurile de indisponibilizare și de confiscare adoptate, inclusiv cu privire la motivele adoptării acestora.

Articolul 23 stabilește cerințe mai specifice care asigură existența unor căi de atac eficace împotriva măsurilor luate în temeiul dispozițiilor prezentei directive. Aceasta include, de asemenea, dreptul de a avea acces la un avocat.

Dispoziții privind cadrul strategic pentru recuperarea activelor (capitolul VI, articolele 24-27).

Majoritatea dispozițiilor din prezenta secțiune sunt noi, având scopul de a îmbunătăți eficacitatea procesului general de recuperare și confiscare a activelor.

Articolul 24 impune statelor membre să adopte o strategie națională privind recuperarea activelor și să o actualizeze o dată la cinci ani. Strategia națională ar trebui să fie un instrument menit să le permită statelor membre să stabilească măsuri de intensificare a eforturilor autorităților naționale implicate în procesul de recuperare a activelor, să asigure și să faciliteze cooperarea și coordonarea și să măsoare progresele înregistrate. În acest scop, strategia ar trebui să stabilească obiective, nevoi în ceea ce privește resursele (inclusiv formarea), precum și mecanisme de cooperare între autoritățile naționale relevante.

Articolul 25 impune statelor membre să se asigure că, în special, birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor dispun de resursele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile.

Articolul 26 prevede obligația statelor membre de a institui un registru centralizat care să conțină informații relevante privind activele indisponibilizate, gestionate și confiscate. Birourile de recuperare a activelor, birourile de gestionare a activelor, precum și alte autorități însărcinate cu urmărirea și identificarea sau cu gestionarea activelor ar trebui să poată avea acces la acest registru.

Articolul 27 impune statelor membre să colecteze date statistice privind măsurile luate în temeiul prezentei directive și să comunice, anual, datele respective Comisiei. Datele statistice fiabile și complete sunt esențiale pentru o evaluare adecvată a eficacității măsurilor adoptate în temeiul prezentei directive. Articolul împuternicește Comisia, dacă este necesar, să adopte acte delegate privind informațiile care trebuie colectate și metodologia care trebuie aplicată.

Dispoziții privind cooperarea birourilor de recuperare a activelor cu organisme și agențiile UE, precum și cu țările terțe (capitolul VII, articolele 28 și 29)

Dispozițiile privind cooperarea sunt noi și reflectă obiectivul de a prevedea un cadru juridic cuprinzător care să acopere toate aspectele relevante ale recuperării activelor.

Articolul 28 urmărește să asigure cooperarea dintre birourile de recuperare a activelor și Parchetul European, Europol și Eurojust, cu scopul de a facilita urmărirea și identificarea bunurilor care ar putea face obiectul confiscării. Articolul prevede, de asemenea, că birourile de recuperare a activelor vor trebui să coopereze cu Europol și cu Eurojust atunci când este necesar pentru a preveni, a depista sau a investiga infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 29 vizează asigurarea cooperării între birourile de recuperare a activelor, precum și între birourile de gestionare a activelor și omologii acestora din țări terțe. Cooperarea dintre birourile de recuperare a activelor se extinde la situațiile în care acest lucru este necesar

pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Dispoziții finale (capitolul VIII, articolele 30-37)

Această secțiune abordează o serie de aspecte juridice și tehnice. În primul rând, i se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în condițiile prevăzute la articolul menționat (articolul 30). În al doilea rând, în această secțiune li se impune statelor membre să comunice Comisiei autoritățile competente desemnate, precum și punctele de contact relevante în temeiul articolului 5 și al articolului 21 din prezenta directivă (articolul 31). În plus, acest capitol include o dispoziție privind transpunerea în legislația națională (articolul 32) și prevede obligația Comisiei de a prezenta un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la transpunerea și la evaluarea ulterioară a prezentei directive (articolul 33). Se clarifică relația cu alte instrumente juridice (articolul 34) și se prevede înlocuirea a cinci acte juridice existente (articolul 35); numai Danemarca ar avea în continuare obligația de a respecta Decizia Consiliului privind birourile de recuperare a activelor pentru a se asigura că acquis-ul UE relevant va continua să reglementeze cooperarea cu birourile daneze de recuperare a activelor. În cele din urmă, această secțiune include norme privind intrarea în vigoare (articolul 36) și destinatarii (articolul 37).

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**privind recuperarea și confiscarea activelor**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2), articolul 83 alineatele (1) și (2) și articolul 87 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁸,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Evaluarea amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată (SOCTA) efectuată de Europol în 2021 a evidențiat amenințarea tot mai mare reprezentată de criminalitatea organizată și de infiltrarea criminalității. Datorită veniturilor mari generate de criminalitatea organizată, care se ridică la cel puțin 139 de miliarde EUR în fiecare an și care sunt spălate într-o măsură tot mai mare prin intermediul unui sistem financiar paralel subteran, disponibilitatea unor astfel de produse provenite din săvârșirea de activități infracționale reprezintă o amenințare semnificativă la adresa integrității economiei și a societății, erodând statul de drept și drepturile fundamentale. Strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025 vizează abordarea acestor provocări prin promovarea cooperării transfrontaliere, sprijinirea unor investigații eficace împotriva rețelelor infracționale, eliminarea produselor provenite din săvârșirea de activități infracționale și adaptarea la era digitală a procesului de asigurare a respectării legii și a sistemului judiciar.
- (2) Câștigul financiar constituie principalul motiv care stă la baza criminalității organizate transfrontaliere, inclusiv a rețelelor infracționale cu grad ridicat de risc. Prin urmare, pentru a combate amenințarea gravă reprezentată de criminalitatea organizată, autoritățile competente ar trebui să dispună de mijloacele necesare pentru a urmări și a identifica, a indisponibiliza, a confisca și a gestiona în mod eficace instrumentele și produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni, precum și bunurile care rezultă din astfel de activități.
- (3) Un sistem eficace de recuperare a activelor necesită urmărirea și identificarea rapidă a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, precum și a bunurilor suspectate a fi de origine infracțională. Aceste produse, instrumente și bunuri ar trebui indisponibilizate pentru a se preveni dispariția lor, iar, ulterior, la încheierea procedurilor penale, acestea ar trebui să fie confiscate. Un sistem eficace de recuperare a activelor necesită, totodată, gestionarea eficace a bunurilor

¹⁸ JO C , , p. .

indisponibilizate și confiscate pentru a le menține valoarea pentru stat sau pentru a le fi restituite victimelor.

- (4) Cadrul juridic actual al Uniunii privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor, precum și privind birourile de recuperare a activelor este reprezentat de Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁹, de Decizia 2007/845/JAI a Consiliului²⁰ și de Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului²¹. Comisia a evaluat Directiva 2014/42/UE și Decizia 2007/845/JAI a Consiliului, concluzionând că actualul cadru nu a atins pe deplin obiectivul de politică privind combaterea criminalității organizate prin recuperarea profiturilor aferente.
- (5) Prin urmare, cadrul juridic existent ar trebui actualizat pentru a facilita eforturile de recuperare și confiscare a activelor în întreaga Uniune și pentru a asigura eficacitatea acestor eforturi. În acest scop, directiva ar trebui să stabilească norme minime privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în cadrul procedurilor în materie penală. În acest context, noțiunea de „proceduri în materie penală” este un concept autonom de drept al Uniunii, interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în pofida jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Noțiunea cuprinde toate tipurile de ordine de indisponibilizare și de confiscare emise în urma procedurilor având legătură cu o infracțiune, incluzând și alte tipuri de ordine emise în absența unei condamnări definitive. Procedurile în materie penală ar putea, de asemenea, să cuprindă investigații ale poliției și ale altor autorități de asigurare a respectării legii. Este necesar să se consolideze capacitatea autorităților competente de a-i priva pe infractori de produsele provenite din activități infracționale. În acest scop, ar trebui stabilite norme pentru a consolida urmărirea și identificarea activelor, precum și capacitățile de indisponibilizare, pentru a îmbunătăți gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate, pentru a perfecționa mijloacele de confiscare a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a bunurilor obținute din activități infracționale ale organizațiilor criminale, precum și pentru a îmbunătăți eficiența generală a sistemului de recuperare a activelor.
- (6) În plus, adoptarea unor măsuri restrictive ale Uniunii ample și fără precedent, declanșate de invadarea Ucrainei de către Rusia, a evidențiat necesitatea de a intensifica eforturile ce vizează asigurarea punerii în aplicare eficace a unor măsuri restrictive ale Uniunii atât la nivel sectorial, cât și la nivel individual, în întreaga Uniune. Deși nu au caracter penal și nici nu necesită existența unui comportament infracțional ca o condiție prealabilă pentru impunerea lor, măsurile restrictive ale Uniunii se bazează, de asemenea, pe indisponibilizarea fondurilor (sanțiuni financiare specifice) și pe măsuri sectoriale și ar trebui să beneficieze, așadar, de capacități consolidate în materie de identificare și de urmărire a bunurilor. În acest scop, ar trebui stabilite norme pentru a îmbunătăți identificarea și urmărirea eficace a bunurilor deținute sau controlate de persoane și entități care fac obiectul unor astfel de măsuri

¹⁹ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

²⁰ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile (JO L 332, 18.12.2007, p. 103).

²¹ Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (JO L 68, 15.3.2005, p. 49).

restrictive și pentru a promova o mai bună cooperare internațională a birourilor de recuperare a activelor cu omologii lor din țări terțe. Cu toate acestea, măsurile legate de indisponibilizare și de confiscare în temeiul prezentei directive, și anume cele care fac obiectul capitolelor III și IV, rămân limitate la situațiile în care bunurile provin din săvârșirea de activități infracționale, cum ar fi încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. Prezenta directivă nu reglementează indisponibilizarea fondurilor și a resurselor economice în cadrul măsurilor restrictive ale Uniunii.

- (7) Măsurile care vizează creșterea capacităților de urmărire și identificare a bunurilor relevante având legătură cu persoanele sau entitățile care fac obiectul măsurilor restrictive ale Uniunii, precum și măsurile complementare menite să garanteze că bunurile respective nu sunt transferate sau disimulate pentru a se eluda măsurile restrictive ale Uniunii contribuie la prevenirea și la depistarea unor posibile încălcări ale măsurilor restrictive ale Uniunii și la consolidarea cooperării transfrontaliere în cadrul investigațiilor privind eventuale infracțiuni.
- (8) Normele ar trebui să faciliteze cooperarea transfrontalieră, oferindu-le autorităților competente puterea și resursele necesare pentru a răspunde în mod rapid și eficace cererilor formulate de către autoritățile din alte state membre. Dispozițiile care stabilesc norme privind urmărirea și identificarea timpurie a activelor, măsurile urgente de indisponibilizare sau gestionarea eficientă contribuie la îmbunătățirea posibilităților de recuperare transfrontalieră a activelor. Având în vedere natura globală, în special a criminalității organizate, ar trebui consolidată și cooperarea cu țările terțe.
- (9) Date fiind caracterul poliinfracțional al organizațiilor criminale implicate într-o gamă largă de activități ilicite pe diferite piețe și cooperarea sistemică și orientată spre profit a acestora, o luptă eficace împotriva criminalității organizate necesită instituirea unor măsuri de indisponibilizare și de confiscare menite să acopere profiturile obținute din toate infracțiunile în care operează grupuri infracționale organizate. Printre aceste infracțiuni se numără domeniile criminalității enumerate la articolul 83 alineatul (1), inclusiv traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive, astfel cum sunt definite în Protocolul împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, la care Uniunea este parte. Pe lângă infracțiunile enumerate la articolul 83 alineatul (1), domeniul de aplicare al directivei ar trebui să acopere, de asemenea, toate infracțiunile care sunt armonizate la nivelul UE, inclusiv fraudele împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, având în vedere implicarea tot mai mare a grupurilor infracționale organizate în acest domeniu infracțional. Domeniul de aplicare al directivei ar trebui să includă și infracțiunile împotriva mediului, care reprezintă o activitate principală pentru grupurile infracționale organizate și care sunt adesea legate de spălarea banilor sau vizează deșeurile și reziduurile generate în contextul producerii și al traficului de droguri. Facilitarea intrării și șederii neautorizate constituie o activitate principală pentru grupurile infracționale organizate și este corelată, de regulă, cu traficul de persoane.
- (10) Alte infracțiuni comise în cadrul unei organizații criminale joacă un rol esențial în generarea de venituri și în facilitarea unor noi crime, inclusiv a infracțiunilor grave cu caracter transfrontalier. Astfel de infracțiuni ar trebui incluse în domeniul de aplicare al directivei în măsura în care sunt comise în cadrul unei organizații criminale. Contrafacerea și pirateria produselor sunt legate de spălarea banilor și de falsificarea de documente și pun în pericol funcționarea pieței unice și concurența loială. Traficul

ilicit de bunuri culturale, inclusiv de antichități și opere de artă, este adesea strâns legat de spălarea banilor și constituie o sursă importantă de finanțare pentru grupurile infracționale organizate. Falsificarea documentelor administrative și traficul cu acestea, inclusiv cu documente bancare sau de identificare, reprezintă un instrument esențial pentru spălarea banilor, traficul de persoane sau introducerea ilegală de migranți și, ca atare, ar trebui să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive. Printre alte infracțiuni care sunt adesea comise în cadrul unui grup infracțional organizat se numără omorul sau vătămarea corporală gravă, precum și comerțul ilicit cu organe și țesuturi umane, care reprezintă o sursă de venit pentru grupurile de criminalitate organizată în contextul asasinatelor la comandă, al intimidării și al traficului de persoane. În mod similar, răpirea, sechestrarea ilegală sau luarea de ostatici, precum și racketul și extorcarea de fonduri sunt utilizate fie ca sursă de venituri prin colectarea de bani drept răscumpărare, fie ca tactici de intimidare împotriva adversarilor. Infracțiunea de jaf organizat sau armat este una dintre cele mai frecvente forme de generare de profituri pentru grupurile infracționale organizate și este adesea comisă în corelație cu alte infracțiuni, în special cu traficul de arme de foc. În mod similar, traficul de vehicule furate, pe lângă faptul că generează profituri, reprezintă și o infracțiune care permite furnizarea instrumentelor necesare pentru a comite alte infracțiuni. În plus, este esențial ca în domeniul de aplicare al directivei să fie incluse infracțiunile fiscale în măsura în care acestea sunt comise în cadrul unei organizații criminale, deoarece acest tip specific de infracțiune reprezintă o sursă de profit, în special atunci când este desfășurată într-un context transfrontalier. Tehnicile obișnuite folosite pentru comiterea fraudelor sau a evaziunilor fiscale constau în utilizarea unor structuri corporative transfrontaliere sau a unor mecanisme similare pentru a obține în mod fraudulos beneficii și rambursări fiscale, pentru a ascunde activele sau profiturile, pentru a fuziona profituri și active legale cu profituri și active obținute ilegal ori pentru a le transfera altor entități din străinătate, disimulând astfel originile sau beneficiarii reali ai acestora.

- (11) [Pentru a asigura punerea în aplicare eficace a măsurilor restrictive ale Uniunii, este necesar să se extindă domeniul de aplicare al directivei la încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii].
- (12) În vederea includerii în domeniul de aplicare al directivei a bunurilor care ar putea fi transformate și transferate cu scopul de a disimula originea lor și în vederea asigurării unor definiții armonizate și clare în întreaga Uniune, bunurile care pot face obiectul indisponibilizării și al confiscării ar trebui definite în sens larg. Domeniul de aplicare al directivei ar trebui să acopere documentele sau instrumentele juridice care atestă un titlu sau un drept asupra unui bun care face obiectul indisponibilizării și al confiscării, inclusiv, de exemplu, instrumentele financiare sau documentele care pot da naștere unor creanțe și care se află, în mod normal, în posesia persoanei căreia i se aplică procedurile relevante, precum și trusturile. Prezenta directivă nu aduce atingere procedurilor naționale existente pentru păstrarea documentelor sau a instrumentelor juridice care atestă un titlu sau un drept asupra unui bun, întrucât acestea se aplică de către autoritățile naționale sau organismele publice competente în conformitate cu legislația națională. Definiția ar trebui să acopere toate formele de proprietate, inclusiv criptoactivele.
- (13) În vederea includerii în domeniul de aplicare al directivei a bunurilor care ar putea fi transformate și transferate cu scopul de a disimula originea lor și în vederea asigurării unor definiții armonizate și clare în întreaga Uniune, ar trebui să se prevadă o definiție amplă a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, care să includă produsele

directe obținute din activități infracționale și toate beneficiile indirecte, inclusiv reinvestirea sau transformarea ulterioară a produselor directe, în concordanță cu definițiile din Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului²². Astfel, aceste produse ar trebui să cuprindă orice tip de bunuri, inclusiv cele transformate sau convertite, integral sau parțial, în alte bunuri sau cele combinate cu un bun dobândit din surse legitime, până la valoarea estimată a produselor combinate. Ar trebui să includă și venitul sau alte beneficii derivate din produsele infracțiunii sau din bunurile în care au fost transformate, convertite sau cu care au fost combinate respectivele produse.

- (14) Pentru a facilita cooperarea transfrontalieră, urmărirea și identificarea bunurilor într-un stadiu incipient al unei anchete penale este esențială pentru a asigura identificarea promptă a instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care ar putea fi confiscate ulterior, inclusiv a bunurilor având legătură cu activități infracționale situate în alte jurisdicții. Pentru a se asigura că se acordă suficientă prioritate investigațiilor financiare în toate statele membre, astfel încât să se poată face față infracțiunilor de natură transfrontalieră, este necesar să li se solicite autorităților competente să lanseze urmărirea activelor încă din momentul în care există o suspiciune de activități infracționale care este probabil să genereze beneficii economice substanțiale.
- (15) De asemenea, ar trebui inițiate investigații pentru urmărirea și identificarea bunurilor, atunci când acest lucru este necesar pentru a preveni, a depista sau a investiga infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. În acest scop, birourile de recuperare a activelor ar trebui să fie împuternicite să urmărească și să identifice bunurile persoanelor sau ale entităților care fac obiectul unor sancțiuni financiare specifice. După identificarea bunurilor, birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă competența de a indisponibiliza temporar bunul în cauză pentru a se asigura că acesta nu dispăre.
- (16) Având în vedere caracterul transnațional al fondurilor utilizate de grupurile infracționale organizate, statele membre ar trebui să facă rapid schimb de informații care pot conduce la identificarea instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a altor bunuri deținute sau controlate de infractori sau de persoane ori entități care fac obiectul măsurilor restrictive ale Uniunii. În acest scop, este necesar ca birourile de recuperare a activelor să fie împuternicite să urmărească și să identifice bunurile care ar putea fi confiscate ulterior, să se asigure că au acces la informațiile necesare în condiții clare și să stabilească norme privind schimbul rapid de informații între ele, în mod spontan sau la cerere. În cazurile urgente în care există riscul disipării bunurilor, ar trebui să se răspundă cererilor de informații cât mai curând posibil, și cel târziu în termen de 8 ore.
- (17) Pentru a realiza investigații eficace de urmărire a activelor și pentru a răspunde rapid cererilor transfrontaliere, birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la informațiile care să le permită să stabilească existența activelor, dreptul de proprietate sau controlul asupra unor bunuri care pot face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare. Prin urmare, birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la datele relevante, cum ar fi datele fiscal-bugetare, registrele naționale privind cetățenia și evidența populației, bazele de date comerciale și informațiile privind

²² Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare (JO L 303, 28.11.2018, p. 1).

securitatea socială. Acestea ar trebui să includă informații privind asigurarea respectării legii în măsura în care date precum cazierele judiciare, oprirea vehiculelor pentru control, perchezițiile asupra bunurilor și acțiunile în justiție anterioare, cum ar fi ordinele de indisponibilizare și de confiscare sau sechestrarea de numerar, pot fi utile pentru identificarea bunurilor relevante. Accesul la informații ar trebui să facă obiectul unor garanții specifice care să prevină utilizarea abuzivă a drepturilor de acces. Aceste garanții nu ar trebui să aducă atingere aplicării articolului 25 din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului²³. Accesul direct și imediat la aceste informații nu împiedică statele membre impune obligația de a prezenta garanții procedurale pentru a obține accesul la respectivele informații, astfel cum se prevede în legislația națională, ținând seama în mod corespunzător de necesitatea ca birourile de recuperare a activelor să poată răspunde rapid cererilor transfrontaliere. Punerea în aplicare a garanțiilor procedurale pentru accesul la bazele de date nu ar trebui să afecteze capacitatea birourilor de recuperare a activelor de a răspunde cererilor din partea altor state membre, în special în cazul cererilor urgente. Accesul la bazele de date și la registrele relevante în temeiul prezentei directive ar trebui să completeze accesul la informațiile privind conturile bancare în temeiul Directivei (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului²⁴ și la informațiile privind beneficiarii reali în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului²⁵.

- (18) Pentru a garanta securitatea informațiilor partajate între birourile de recuperare a activelor, utilizarea aplicației de rețea pentru schimbul securizat de informații (SIENA), gestionată de Europol în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului²⁶, ar trebui să fie obligatorie pentru toate comunicările efectuate între birourile de recuperare a activelor în temeiul prezentei directive. Prin urmare, pentru a putea îndeplini toate sarcinile atribuite prin prezenta directivă, toate birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces direct la SIENA.
- (19) Indisponibilizarea și confiscarea în temeiul prezentei directive sunt concepte autonome, care nu ar trebui să împiedice statele membre să pună în aplicare prezenta directivă cu ajutorul unor instrumente care, în temeiul dreptului național, ar fi considerate drept sancțiuni sau alte tipuri de măsuri.
- (20) Confiscarea conduce la depozitarea definitivă de bunurile respective. Totuși, conservarea bunurilor poate fi o condiție prealabilă pentru confiscare și este adesea

²³ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

²⁴ Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului (JO L 186, 11.7.2019, p. 122).

²⁵ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/843 (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

²⁶ Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

crucială pentru executarea efectivă a unui ordin de confiscare. Bunurile sunt conservate printr-o măsură de indisponibilizare. Pentru a împiedica dispariția bunurilor înainte de emiterea unui ordin de indisponibilizare, autoritățile competente din statele membre, inclusiv birourile de recuperare a activelor, ar trebui să aibă dreptul de a lua măsuri imediate pentru asigurarea disponibilității acelor bunuri.

- (21) Având în vedere limitarea asupra dreptului de proprietate impusă prin ordinele de indisponibilizare, astfel de măsuri provizorii nu ar trebui aplicate mai mult decât este necesar pentru a asigura disponibilitatea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Aceasta ar putea necesita un control al instanței naționale pentru a se asigura că scopul măsurilor de a împiedica dispariția bunurilor rămâne valabil.
- (22) Măsurile de indisponibilizare nu ar trebui să aducă atingere posibilității ca un anumit bun să fie considerat drept element de probă pe parcursul procedurilor, cu condiția ca, în final, bunul respectiv să fie pus la dispoziție în vederea executării efective a ordinului de confiscare. În contextul procedurilor penale, bunurile pot fi indisponibilizate și în vederea unei eventuale restituiri ulterioare sau pentru a garanta compensarea prejudiciilor cauzate de o infracțiune.
- (23) Pe lângă măsurile de confiscare prin intermediul cărora autoritățile sunt abilitate să priveze infractorii de produsele sau instrumentele care decurg în mod direct din infracțiuni, în urma unei condamnări definitive, este necesar să se permită confiscarea unor bunuri de valoare echivalentă cu respectivele produse sau instrumente astfel încât să se includă în domeniul de aplicare al directivei bunuri de valoare echivalentă cu produsele și instrumentele unei infracțiuni, ori de câte ori este imposibilă localizarea respectivelor produse și instrumente. Statele membre au libertatea de a defini confiscarea bunurilor de valoare echivalentă ca o măsură accesorie sau alternativă confiscării directe, după caz, în conformitate cu dreptul național.
- (24) Practica prin care o persoană suspectată sau acuzată transferă bunuri sau produse unei părți terțe în cunoștință de cauză, în vederea evitării confiscării, este comună și răspândită. Achiziționarea de către o parte terță se referă la situații în care, de exemplu, bunurile au fost dobândite, în mod direct sau indirect, de exemplu printr-un intermediar, de către partea terță de la o persoană suspectată sau acuzată, inclusiv atunci când infracțiunea a fost săvârșită în numele sau în beneficiul acestuia și când persoana acuzată nu deține bunuri care să poată fi confiscate. O astfel de confiscare ar trebui să fie posibilă în cazurile în care s-a stabilit că părțile terțe știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor. Normele privind confiscarea aplicată terților ar trebui să se extindă atât asupra persoanelor fizice, cât și a persoanelor juridice, fără a se aduce atingere dreptului părților terțe de a fi audiate, inclusiv dreptului de a invoca dreptul de proprietate asupra bunurilor în cauză. În orice caz, nu ar trebui să fie afectate drepturile terților de bună credință.
- (25) Organizațiile infracționale sunt implicate într-o gamă largă de activități infracționale. Pentru a combate în mod eficace activitățile de criminalitate organizată, ar putea exista situații în care să fie oportun ca o condamnare penală pentru o infracțiune susceptibilă de a genera beneficii economice să fie urmată de confiscarea nu numai a bunurilor care au legătură cu o infracțiune specifică, inclusiv a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a instrumentelor folosite în acest scop, ci și a altor bunuri considerate de instanță drept produse derivate din activități infracționale.

- (26) Confiscarea ar trebui să fie posibilă și în cazul în care o instanță este convinsă că instrumentele, produsele sau bunurile în cauză provin din activități infracționale, dar nu este posibilă o condamnare definitivă din motive de boală, sustragere sau deces al persoanei suspectate sau acuzate ori din cauză că persoana suspectată sau acuzată nu poate fi trasă la răspundere ca urmare a imunității sau a amnistiei, astfel cum se prevede în dreptul intern. Același lucru ar trebui să fie posibil în cazul în care termenele prevăzute în dreptul intern au expirat, dacă astfel de termene nu sunt suficient de lungi pentru a permite investigarea și urmărirea penală eficace a infracțiunilor relevante. Confiscarea în astfel de cazuri ar trebui să fie permisă numai dacă instanța națională este convinsă că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii. Din motive de proporționalitate, confiscarea bunurilor în absența unei condamnări prealabile ar trebui să se limiteze la cazurile de infracțiuni grave. Nu ar trebui să se aducă atingere dreptului inculpatului de a fi informat cu privire la procedură și de a fi reprezentat de către un avocat.
- (27) În scopul prezentei directive, termenul de boală ar trebui înțeles în sensul neputinței persoanei suspectate sau acuzate de a lua parte la procedurile penale pentru o perioadă mai îndelungată, având drept consecință faptul că aceste proceduri nu pot continua.
- (28) Dat fiind caracterul intrinsec opac al criminalității organizate, nu este întotdeauna posibil să se coreleze un bun provenit din activități infracționale cu o infracțiune specifică și nici să se confişte bunul respectiv. În astfel de situații, confiscarea ar trebui să fie posibilă în anumite condiții, mai ales atunci când: bunurile sunt indisponibilizate pe baza suspiciunii de infracțiuni comise în cadrul unei organizații criminale, infracțiunile sunt susceptibile să genereze beneficii economice substanțiale, iar instanța este convinsă că bunurile indisponibilizate provin din activități infracționale desfășurate în cadrul unei organizații criminale. Aceste condiții ar trebui să asigure faptul că procedura de confiscare a bunurilor care nu au legătură cu o infracțiune specifică pentru care proprietarul a fost condamnat se limitează la activitățile infracționale ale organizațiilor criminale care sunt grave prin natura lor și care pot genera beneficii substanțiale. Atunci când stabilesc dacă infracțiunile sunt susceptibile să genereze beneficii semnificative, statele membre ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele relevante ale infracțiunii, inclusiv dacă activitățile infracționale au fost comise cu intenția de a genera profituri substanțiale regulate. Chiar dacă nu ar trebui să fie o condiție prealabilă ca instanța națională să se asigure că a fost săvârșită o infracțiune, instanța trebuie să se asigure că bunurile în cauză provin din activități infracționale. Atunci când stabilesc dacă bunurile în cauză provin sau nu din activități infracționale, instanțele naționale ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele relevante ale cauzei, inclusiv faptul că valoarea bunurilor pe care le are o persoană este în mod substanțial disproporționată în raport cu venitul legal al acesteia. Statele membre ar trebui apoi să solicite și să acorde proprietarului bunului posibilitatea efectivă de a dovedi că bunul în cauză provine din activități legale.
- (29) Pentru a se asigura că bunurile care fac sau pot face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare își păstrează valoarea economică, statele membre ar trebui să instituie măsuri eficace de gestionare. Astfel de măsuri ar trebui să includă o evaluare sistematică a modului ideal de conservare și optimizare a valorii bunurilor înainte de adoptarea măsurilor de indisponibilizare, cunoscută și sub denumirea de planificare anterioară confiscării.
- (30) În situațiile în care bunurile indisponibilizate sunt perisabile, amortizabile rapid sau ale căror costuri de întreținere sunt disproporționate față de valoarea lor preconizată în momentul confiscării ori care sunt prea dificil de administrat sau pot fi înlocuite cu

ușurință, statele membre ar trebui să permită vânzarea bunurilor respective. Înainte de a lua o astfel de decizie, proprietarul bunului ar trebui să aibă dreptul de a fi ascultat. Statele membre ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a-i imputa beneficiarului real costurile de gestionare a bunurilor indisponibilizate, de exemplu ca alternativă la dispunerea unei vânzări ca măsură provizorie și în cazul unei condamnări definitive. Aceste norme, inclusiv posibilitatea de a-i imputa beneficiarului real costurile aferente gestionării bunurilor indisponibilizate, se aplică bunurilor identificate în contextul punerii în aplicare a măsurilor restrictive ale Uniunii în măsura în care acestea au fost indisponibilizate în legătură cu anumite acuzații penale, cum ar fi încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

- (31) Statele membre ar trebui să înființeze birouri de gestionare a activelor cu scopul de a avea autorități specializate însărcinate cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate, care să administreze în mod eficace bunurile indisponibilizate înainte de confiscare și să le mențină valoarea în așteptarea unei hotărâri definitive privind confiscarea. Fără a aduce atingere structurilor administrative interne ale statelor membre, birourile de gestionare a activelor fie ar trebui să fie singura autoritate care gestionează bunurile indisponibilizate sau confiscate, fie ar trebui să ofere sprijin actorilor descentralizați în conformitate cu structurile naționale de gestionare și să sprijine autoritățile relevante în planificarea anterioară confiscării.
- (32) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”), astfel cum au fost interpretate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Prezenta directivă ar trebui să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (33) Ordinele de indisponibilizare și de confiscare afectează în mod substanțial drepturile persoanelor suspectate și acuzate și, în cazuri specifice, drepturile părților terțe care nu sunt urmărite penal. Directiva ar trebui să prevadă garanții specifice și căi de atac pentru a garanta protecția drepturilor lor fundamentale în punerea în aplicare a prezentei directive, în concordanță cu dreptul la un proces echitabil, dreptul la o cale de atac eficace și prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (34) Ordinele de indisponibilizare, de confiscare și de vânzare ca măsură provizorie ar trebui să îi fie comunicate fără întârziere părții afectate. Scopul comunicării ordinelor respective este, între altele, de a-i permite persoanei afectate să conteste ordinul în fața unei instanțe. Prin urmare, astfel de comunicări ar trebui, ca regulă generală, să indice motivul sau motivele care stau la baza ordinului în cauză. Partea afectată ar trebui să aibă posibilitatea efectivă de a contesta ordinele de indisponibilizare, de confiscare și de vânzare ca măsură provizorie. În cazul ordinelor de confiscare în care sunt reunite toate elementele infracțiunii, dar pentru care nu este posibilă o condamnare penală, inculpatul ar trebui să aibă posibilitatea de a fi audiat înainte de adoptarea ordinului. Ar trebui să se prevadă aceeași posibilitate pentru proprietarul afectat de un ordin de vânzare a bunurilor înainte de confiscare.
- (35) Atunci când transpun prezenta directivă și pentru a asigura proporționalitatea măsurilor de confiscare, statele membre ar trebui să prevadă că nu se poate dispune confiscarea bunurilor în măsura în care aceasta ar fi disproporționată în raport cu infracțiunea în cauză. În plus, statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea ca, în circumstanțe excepționale, să nu se dispună confiscarea, în măsura în care, în conformitate cu dreptul național, acest lucru ar reprezenta o dificultate inutilă pentru

persoana afectată, pe baza circumstanțelor respectivului caz individual, care ar trebui să fie hotărâtoare. Astfel de circumstanțe excepționale ar trebui să se limiteze la cazurile în care persoana în cauză s-ar afla într-o situație în care ar fi foarte dificil pentru persoana afectată să supraviețuiască, circumstanțele cazului individual respectiv trebuind să fie hotărâtoare.

- (36) Prezenta directivă ar trebui pusă în aplicare fără a se aduce atingere Directivei 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁷, Directivei 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁸, Directivei 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹, Directivei 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului³⁰, Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului³¹ și Directivei 2016/800/UE a Parlamentului European și a Consiliului³², precum și Directivei (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului³³.
- (37) Este deosebit de important să se asigure protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu dreptul Uniunii, în legătură cu prelucrarea datelor efectuată în temeiul prezentei directive. În acest scop, normele prezentei directive ar trebui aliniate la cele prevăzute în Directiva (UE) 2016/680. În special, ar trebui să se precizeze că orice date cu caracter personal care fac obiectul unui schimb între birourile de recuperare a activelor trebuie să se limiteze la categoriile de date enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului. Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente, și anume de către birourile de recuperare a activelor, în sensul prezentei directive.
- (38) Este deosebit de important să fie asigurată protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu dreptul Uniunii, în legătură cu toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive. În acest scop, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul prevenirii, al investigării, al depistării sau al urmăririi penale a infracțiunilor ori al executării pedepselor, normele privind protecția datelor, astfel cum sunt prevăzute în Directiva (UE) 2016/680, sunt aplicabile în

²⁷ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

²⁸ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

²⁹ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

³⁰ Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

³¹ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

³² Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

³³ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

legătură cu măsurile luate în temeiul prezentei directive. După caz, în special având în vedere prelucrarea datelor cu caracter personal de către birourile de gestionare a activelor în scopul gestionării bunurilor, se aplică normele privind protecția datelor prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului.

- (39) Un sistem de recuperare eficace necesită eforturi concertate din partea unei game largi de autorități: autoritățile de asigurare a respectării legii – inclusiv în domeniul vamal –, autoritățile fiscale și autoritățile de recuperare a impozitelor, în măsura în care acestea sunt competente în materie de recuperare a activelor, birourile de recuperare a activelor, autoritățile judiciare și autoritățile de gestionare a activelor, inclusiv birourile de gestionare a activelor. Pentru a asigura o acțiune coordonată a tuturor autorităților competente, este necesar să se stabilească o abordare mai strategică a recuperării activelor și să se promoveze o cooperare mai strânsă între autoritățile relevante, precum și să se obțină o imagine de ansamblu clară asupra rezultatelor procesului de recuperare a activelor. În acest scop, statele membre ar trebui să adopte și să revizuiască periodic o strategie națională privind recuperarea activelor, pentru a orienta acțiunile legate de investigațiile financiare, indisponibilizarea și confiscarea, gestionarea, precum și înstrăinarea finală a instrumentelor, a produselor sau a bunurilor relevante. În plus, statele membre ar trebui să pună la dispoziția autorităților competente resursele necesare pentru ca acestea să își poată îndeplini sarcinile în mod eficace. Prin „autorități competente” ar trebui să se înțeleagă autoritățile responsabile cu îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă și în conformitate cu structurile naționale.
- (40) Pentru a evalua eficacitatea și eficiența cadrului de recuperare, de gestionare și de confiscare a activelor, este necesar să se colecteze și să se publice un set comparabil de date statistice privind indisponibilizarea, gestionarea și confiscarea bunurilor.
- (41) Pentru a asigura abordări coerente între statele membre în ceea ce privește colectarea statisticilor, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei pentru a completa prezenta directivă prin adoptarea unor norme mai detaliate privind informațiile care trebuie colectate și metodologia de colectare a statisticilor.
- (42) Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare³⁴. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (43) Pentru a oferi o imagine de ansamblu mai cuprinzătoare asupra acțiunilor întreprinse în vederea indisponibilizării și a confiscării activelor, statele membre ar trebui să instituie un registru central al instrumentelor, al produselor sau al bunurilor indisponibilizate, gestionate și confiscate și să colecteze statisticile necesare privind punerea în aplicare a măsurilor relevante. Ar trebui ca, la nivel național, să se instituie registre centralizate de instrumente, produse sau bunuri indisponibilizate și confiscate, cu scopul de a facilita gestionarea dosarului avut în vedere. Obiectivul instituirii de registre centralizate rezidă în a sprijini toate autoritățile competente responsabile cu

³⁴ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

recuperarea bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni să aibă un registru accesibil al bunurilor care sunt indisponibilizate, confiscate sau aflate în gestionare din momentul în care acestea sunt indisponibilizate și până în momentul în care sunt returnate proprietarului sau înstrăinate. Informațiile introduse în registre ar trebui păstrate numai atât timp cât acest lucru este necesar în scopul gestionării cazului specific sau în scopul colectării de date statistice. Pentru gestionarea cazurilor, informațiile nu ar trebui păstrate după pronunțarea unei hotărâri definitive asupra bunurilor în urma unui ordin de confiscare sau după returnarea bunurilor către proprietar în cazul achitării. Accesul la informațiile înregistrate în registrele centralizate ar trebui acordat numai autorităților responsabile cu recuperarea bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni, cum ar fi birourile de recuperare a activelor, birourile de gestionare a activelor, instanțele naționale sau alte autorități desemnate în conformitate cu dispozițiile naționale.

- (44) Activitatea grupurilor infracționale organizate nu este limitată de frontiere, aceste grupuri achiziționând tot mai multe bunuri în alte state membre decât cele în care sunt constituite, precum și în țări terțe. Având în vedere dimensiunea transnațională a criminalității organizate, cooperarea internațională este esențială pentru recuperarea profiturilor și pentru confiscarea activelor financiare care le permit infractorilor să își desfășoare activitatea. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că atât birourile de recuperare a activelor, cât și birourile de gestionare a activelor cooperează îndeaproape cu omologii lor din țările terțe pentru a urmări, a identifica și a gestiona instrumentele și produsele sau bunurile care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cadrul procedurilor penale. În plus, pentru punerea în aplicare eficace a măsurilor restrictive ale Uniunii, este extrem de important ca birourile de recuperare a activelor să coopereze cu omologii lor din țările terțe, atunci când acest lucru este necesar pentru a preveni, a depista sau a investiga infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. În această privință, statele membre ar trebui să se asigure că birourile de recuperare a activelor stabilesc modalități de lucru cu omologii lor din acele țări terțe cu care există un acord de cooperare operațional în vigoare care permite schimbul de date operaționale cu caracter personal cu Europol sau cu Eurojust.
- (45) Birourile de recuperare a activelor ar trebui, de asemenea, să coopereze îndeaproape cu organismele și agențiile UE, inclusiv cu Europol, cu Eurojust și cu Parchetul European, în conformitate cu mandatele lor respective, în măsura în care acest lucru este necesar pentru urmărirea și identificarea bunurilor în cadrul investigațiilor transfrontaliere sprijinite de Europol și de Eurojust sau în cadrul investigațiilor întreprinse de Parchetul European. Birourile de recuperare a activelor ar trebui, de asemenea, să coopereze cu Europol și cu Eurojust, în conformitate cu mandatele lor respective, în măsura în care acest lucru este necesar pentru urmărirea și identificarea bunurilor în vederea prevenirii, a depistării sau a investigării infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.
- (46) Pentru a se asigura că există o înțelegere comună și standarde minime pentru urmărirea și identificarea, precum și pentru indisponibilizarea și gestionarea activelor, prezenta directivă ar trebui să stabilească norme minime pentru măsurile relevante, precum și garanțiile aferente. Adoptarea unor norme minime nu împiedică statele membre să acorde competențe mai extinse birourilor de recuperare a activelor sau birourilor de gestionare a activelor ori să prevadă garanții suplimentare în temeiul dreptului intern, cu condiția ca aceste măsuri și dispoziții naționale să nu submineze obiectivul prezentei directive.

- (47) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume facilitarea confiscării bunurilor în materie penală, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului avut în vedere.
- (48) Întrucât prezenta directivă prevede un set cuprinzător de norme, care s-ar suprapune cu instrumentele juridice deja existente, aceasta ar trebui să înlocuiască Acțiunea comună 98/699/JAI a Consiliului³⁵, Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului³⁶, Decizia-cadru 2005/212/JAI, Decizia 2007/845/JAI și Directiva 2014/42/UE în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive.
- (49) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (50) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat dorința de a lua parte la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.] [sau] [În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.]
- (51) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la data de XX/XX/20XX,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

³⁵ Acțiunea comună 98/699/JAI din 3 decembrie 1998 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea sau sechestrarea și confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunii (JO L 333, 9.12.1998, p. 1).

³⁶ Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1).

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

1. Prezenta directivă stabilește normele minime privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în cadrul procedurilor în materie penală.
2. Prezenta directivă stabilește, de asemenea, norme pentru a facilita punerea în aplicare efectivă a măsurilor restrictive ale Uniunii și recuperarea ulterioară a bunurilor conexe, atunci când acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă se aplică următoarelor infracțiuni:

- (a) participarea la o organizație criminală, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului³⁷;
- (b) terorismul, astfel cum este definit în Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului³⁸;
- (c) traficul de persoane, astfel cum este definit în Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului³⁹;
- (d) exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă, astfel cum sunt definite în Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁰;
- (e) traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope, astfel cum este definit în Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului⁴¹;
- (f) corupția, astfel cum este definită în Convenția privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale

³⁷ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

³⁸ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

³⁹ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁴⁰ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatarei sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁴¹ Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8).

Uniunii Europene, elaborată în temeiul articolului K.3 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Uniunea Europeană,⁴² și în Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului⁴³;

(g) spălarea banilor, astfel cum este definită în Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁴;

(h) falsificarea mijloacelor de plată, astfel cum este definită în Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁵;

(i) falsificarea de monede, inclusiv falsificarea monedei euro, astfel cum este definită în Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁶;

(j) criminalitatea informatică, astfel cum este definită în Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁷;

(k) traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive, astfel cum este definit în Protocolul împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate⁴⁸;

(l) cazurile de fraudă, inclusiv alte infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁹;

(m) infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție, astfel cum sunt definite în Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁰, precum și infracțiunile legate de poluarea de către nave, astfel cum sunt definite în Directiva 2005/35/CE, modificată prin Directiva 2009/123/CE⁵¹;

⁴² JO C 195, 25.6.1997, p. 1.

⁴³ Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat (JO L 192, 31.7.2003, p. 54).

⁴⁴ Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2018 privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor (JO L 284, 12.11.2018, p. 22).

⁴⁵ Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/413/JAI a Consiliului (JO L 123, 10.5.2019, p. 18).

⁴⁶ Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării (JO L 151, 21.5.2014, p. 1).

⁴⁷ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

⁴⁸ JO L 89, 25.3.2014, p. 7.

⁴⁹ Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO L 198, 28.7.2017, p. 29).

⁵⁰ Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (JO L 328, 6.12.2008, p. 28).

⁵¹ Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de modificare a Directivei 2005/35/CE privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de încălcare (JO L 280, 27.10.2009, p. 52).

(n) facilitarea intrării și șederii neautorizate, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului⁵² și în Directiva 2002/90/CE a Consiliului⁵³;

2. Prezenta directivă se aplică următoarelor infracțiuni, în măsura în care acestea sunt săvârșite în cadrul unei organizații criminale:

- (a) contrafacerea și pirateria de produse;
 - (b) traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - (c) falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale;
 - (d) omorul sau vătămarea corporală gravă;
 - (e) traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
 - (f) răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal sau luarea de ostatici;
 - (g) furtul organizat sau armat;
 - (h) tâlhăria și extorcarea de fonduri;
 - (i) traficul de vehicule furate;
 - (j) infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și de cele indirecte, astfel cum sunt definite în dreptul intern al statelor membre, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate de cel puțin un an.
3. [Prezenta directivă se aplică încălcării măsurilor restrictive ale Uniunii, astfel cum sunt definite în Directiva Parlamentului European și a Consiliului].
4. Prezenta directivă se aplică oricăror alte infracțiuni prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii, în cazul în care actele respective prevăd în mod expres că prezenta directivă se aplică infracțiunilor definite în acestea.
5. Dispozițiile privind urmărirea și identificarea instrumentelor și a produselor sau a bunurilor prevăzute în capitolul II se aplică tuturor infracțiunilor, astfel cum sunt definite în dreptul intern, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate de cel puțin un an.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „produse” înseamnă orice avantaj economic obținut direct sau indirect din săvârșirea unei infracțiuni, constând în orice tip de bun și incluzând orice reinvestire sau transformare ulterioară a produselor directe, precum și orice beneficiu de valoare;

⁵² Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1).

⁵³ Directiva 2002/90/CE de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 17).

- (2) „bunuri” înseamnă bunuri de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, precum și actele sau instrumentele juridice care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestor bunuri;
- (3) „instrumente” înseamnă orice bun utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial, la comiterea unei infracțiuni;
- (4) „urmărire și identificare” înseamnă orice investigație efectuată de autoritățile competente pentru a determina instrumentele, produsele sau bunurile care pot fi derivate din activități infracționale;
- (5) „indisponibilizare” înseamnă interzicerea temporară a transferului, a distrugerii, a transformării, a înstrăinării, a deplasării bunurilor sau asumarea temporară a custodiei ori a controlului asupra bunurilor;
- (6) „confiscare” înseamnă o depozitare definitivă de bunuri dispusă de o instanță în legătură cu o infracțiune;
- (7) „SIENA” este aplicația de rețea securizată pentru schimbul de informații, gestionată de Europol, menită să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Europol;
- (8) „organizație criminală” înseamnă o organizație criminală, astfel cum este definită la articolul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului;
- (9) „victimă” înseamnă o persoană fizică, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁴, sau o persoană juridică, astfel cum este definită în dreptul intern, care a suferit prejudicii ca urmare a oricăreia dintre infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive;
- (10) „beneficiar real” înseamnă un beneficiar real, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 6 din Directiva (UE) 2015/849⁵⁵;
- (11) „măsuri restrictive ale Uniunii” înseamnă măsurile adoptate în temeiul articolului 29 din Tratatul privind Uniunea Europeană și al articolului 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- (12) „sanțiuni financiare specifice” înseamnă măsurile restrictive specifice ale Uniunii împotriva anumitor persoane sau entități, măsuri adoptate în temeiul articolului 29 din Tratatul privind Uniunea Europeană și al articolului 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

⁵⁴ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului.

⁵⁵ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/843 (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

CAPITOLUL II

URMĂRIREA ȘI IDENTIFICAREA

Articolul 4

Investigații privind urmărirea activelor

1. Pentru a facilita cooperarea transfrontalieră, statele membre trebuie să ia măsuri pentru a permite urmărirea și identificarea rapidă a instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cursul procedurilor penale.
2. Autoritățile competente efectuează imediat investigații privind urmărirea activelor în temeiul alineatului (1) ori de câte ori se inițiază o investigație în legătură cu o infracțiune care este probabil să genereze beneficii economice substanțiale sau atunci când acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 5

Birourile de recuperare a activelor

1. Fiecare stat membru înființează cel puțin un birou de recuperare a activelor pentru a facilita cooperarea transfrontalieră în ceea ce privește investigațiile având ca obiect urmărirea activelor.
2. Birourile de recuperare a activelor au următoarele sarcini:
 - (a) urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor de fiecare dată când acest lucru este necesar pentru a sprijini alte autorități naționale competente responsabile cu investigațiile privind urmărirea activelor în temeiul articolului 4;
 - (b) urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare emis de un alt stat membru;
 - (c) cooperarea și schimbul de informații cu birourile de recuperare a activelor din alte state membre în ceea ce privește urmărirea și identificarea instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare;
 - (d) schimbul de informații cu alte birouri de recuperare a activelor din statele membre în legătură cu punerea în aplicare eficace a măsurilor restrictive ale Uniunii, atunci când acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor.
3. Birourile de recuperare a activelor sunt împuternicite să urmărească și să identifice bunurile persoanelor și ale entităților care fac obiectul unor sancțiuni financiare specifice ale UE, atunci când acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor. În acest scop, cooperează cu birourile de recuperare a activelor și cu alte autorități competente relevante din alte state membre și fac schimb de informații pertinente.

4. Statele membre permit birourilor de recuperare a activelor să ia măsuri imediate în temeiul articolului 11 alineatul (2) în cazul în care acest lucru este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii. Articolul 11 alineatul (5) se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 6

Accesul la informații

1. În scopul îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 5, statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor au acces imediat și direct la următoarele informații, în măsura în care informațiile sunt necesare pentru urmărirea și identificarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor:

- (a) date fiscal-bugetare, inclusiv date deținute de autoritățile fiscale;
- (b) registre ale bunurilor imobile sau sisteme electronice de extragere a datelor și registre funciare și cadastrale de la nivel național;
- (c) registre naționale de evidență a cetățeniei și a populației în ceea ce privește persoanele fizice;
- (d) registre naționale de autovehicule, aeronave și ambarcațiuni;
- (e) baze de date comerciale, inclusiv registrele comerțului și ale societăților;
- (f) registre naționale de securitate socială;
- (g) informații relevante deținute de autoritățile competente pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor.

2. În cazul în care informațiile menționate la alineatul (1) nu sunt stocate în baze de date sau în registre, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile de recuperare a activelor pot obține rapid informațiile respective prin alte mijloace.

3. Accesul direct și imediat la informațiile menționate la alineatul (1) nu aduce atingere garanțiilor procedurale stabilite în dreptul intern.

Articolul 7

Condiții pentru accesul la informații al birourilor de recuperare a activelor

1. Accesul la informații în temeiul articolului 6 se efectuează numai atunci când este necesar și pentru fiecare caz în parte de către personalul special desemnat și autorizat să acceseze informațiile menționate la articolul 6.

2. Statele membre se asigură că personalul birourilor de recuperare a activelor respectă normele privind confidențialitatea și secretul profesional, astfel cum se prevede în legislația națională aplicabilă. Statele membre se asigură, de asemenea, că personalul birourilor de recuperare a activelor dispune de competențele și de abilitățile specializate necesare pentru a-și îndeplini rolurile în mod eficace.

3. Statele membre se asigură că sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a garanta securitatea datelor, astfel încât birourile de recuperare a activelor să aibă acces la informațiile menționate la articolul 6 și să efectueze căutări în acestea.

Articolul 8

Monitorizarea accesului și a căutărilor efectuate de birourile de recuperare a activelor

1. Fără a aduce atingere articolului 25 din Directiva 2016/680, statele membre se asigură că autoritățile care dețin informațiile menționate la articolul 6 păstrează evidențe ale tuturor activităților de acces și de căutare desfășurate de birourile de recuperare a activelor în conformitate cu prezenta directivă. Evidențele respective trebuie să conțină cel puțin următoarele elemente:

- (a) referința dosarului național;
- (b) data și ora interogării sau a căutării;
- (c) tipul de date utilizate pentru lansarea interogării sau a căutării;
- (d) identificatorul unic al rezultatelor interogării sau căutării;
- (e) denumirea biroului de recuperare a activelor care a consultat registrul;
- (f) identificatorul unic de utilizator al funcționarului care a efectuat interogarea sau căutarea.

2. Evidențele menționate la alineatul (1) pot fi utilizate numai pentru monitorizarea protecției datelor, inclusiv pentru verificarea legalității prelucrării datelor, precum și pentru asigurarea securității și a integrității datelor. Aceste evidențe se protejează prin măsuri corespunzătoare împotriva accesului neautorizat și se șterg după o perioadă de cinci ani de la data la care au fost create. Însă dacă înregistrările sunt necesare pentru desfășurarea unor proceduri de monitorizare aflate în curs, acestea se șterg odată ce nu mai este nevoie de respectivele înregistrări pentru procedurile de monitorizare.

Articolul 9

Schimbul de informații

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile lor de recuperare a activelor furnizează, la cererea unui birou de recuperare a activelor dintr-un alt stat membru, orice informații necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul articolului 5. Categoriile de date cu caracter personal care pot fi furnizate sunt cele enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794.

Orice date cu caracter personal care urmează să fie furnizate se stabilesc de la caz la caz, în funcție de ceea ce este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul articolului 5.

2. Atunci când formulează o cerere în temeiul alineatului (1), biroul de recuperare a activelor solicitant precizează cât mai exact posibil următoarele:

- (a) obiectul cererii;

- (b) motivele cererii, inclusiv relevanța informațiilor solicitate pentru urmărirea și identificarea bunurilor;
- (c) natura procedurilor;
- (d) tipul de infracțiune pentru care se face cererea;
- (e) legătura dintre procedură și statul membru solicitat;
- (f) detalii privind bunurile vizate sau căutate, cum ar fi conturi bancare, bunuri imobile, vehicule, nave, aeronave, societăți și alte elemente cu valoare ridicată;
- (g) și/sau persoanele fizice sau juridice prezumate a fi implicate, cum ar fi numele, adresa, data și locul nașterii, data înregistrării, acționarii, sediul central;
- (h) dacă este cazul, motivele care stau la baza caracterului urgent al cererii.

3. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite birourilor lor de recuperare a activelor să facă schimb de informații cu birourile de recuperare a activelor din alte state membre, fără o cerere în acest sens, ori de câte ori au cunoștință de informații privind instrumentele, produsele sau bunurile pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea sarcinilor birourilor de recuperare a activelor în temeiul articolului 5. Atunci când furnizează astfel de informații, birourile de recuperare a activelor prezintă motivele pentru care informațiile ce fac obiectul schimbului sunt considerate necesare.

4. Statele membre se asigură că informațiile furnizate de birourile de recuperare a activelor în temeiul alineatelor (1), (2) și (3) pot fi prezentate ca probe în fața unei instanțe naționale a unui stat membru, în conformitate cu procedurile din dreptul intern.

5. Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor au acces direct la SIENA și utilizează sistemul SIENA pentru schimbul de informații în temeiul prezentului articol.

6. Birourile de recuperare a activelor pot refuza să furnizeze informații biroului de recuperare a activelor solicitant în cazul în care există motive concrete pentru a presupune că furnizarea de informații:

- (a) ar aduce atingere intereselor vitale ale statului membru solicitat în materie de siguranță națională;
- (b) ar pune în pericol o anchetă în curs sau o operațiune de colectare de informații în materie penală sau ar reprezenta o amenințare iminentă la adresa vieții sau a integrității fizice a unei persoane.

7. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că refuzul de a furniza informații este motivat. Un astfel de refuz afectează numai partea din informațiile solicitate la care se referă motivele prevăzute la alineatul (6) și, după caz, nu aduce atingere obligației de a furniza celelalte părți ale informațiilor în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 10

Termenele-limită pentru furnizarea de informații

1. Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor răspund cererilor de informații în temeiul articolului 9 alineatul (1) cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de:

(a) șapte zile calendaristice, în cazul tuturor cererilor care nu sunt urgente;

(b) opt ore, pentru cererile urgente referitoare la informațiile menționate la articolul 6 alineatul (1) care sunt stocate în baze de date și registre.

2. În cazul în care informațiile solicitate în temeiul alineatului (1) litera (b) nu sunt disponibile în mod direct sau în cazul în care cererea în temeiul alineatului (1) litera (a) impune o sarcină disproporționată, biroul de recuperare a activelor care primește cererea poate amâna furnizarea informațiilor. În acest caz, biroul de recuperare a activelor solicitat informează imediat biroul de recuperare a activelor solicitant cu privire la această amânare și furnizează informațiile solicitate cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de trei zile de la termenul-limită inițial stabilit în temeiul alineatului (1).

CAPITOLUL III

INDISPONIBILIZAREA ȘI CONFISCAREA

Articolul 11

Indisponibilizarea

1. Statele membre iau măsurile care se impun pentru a permite indisponibilizarea bunurilor necesare astfel încât să se asigure o eventuală confiscare a bunurilor respective în temeiul articolului 12.

2. Măsurile de indisponibilizare includ măsuri imediate care trebuie luate atunci când acest lucru este necesar pentru conservarea bunurilor.

3. Statele membre permit birourilor de recuperare a activelor să ia măsuri imediate în temeiul alineatului (2) până la emiterea unui ordin de indisponibilizare în temeiul alineatului (1). Valabilitatea unor astfel de măsuri temporare de indisponibilizare urgente nu trebuie să depășească șapte zile.

4. Bunurile aflate în posesia unei părți terțe pot face obiectul unor măsuri de indisponibilizare în temeiul alineatelor (1), (2) și (3), în cazul în care acest lucru este necesar pentru a se putea efectua o eventuală confiscare în temeiul articolului 13.

5. Statele membre se asigură că ordinele de indisponibilizare în temeiul alineatelor (1), (2), (3) și (4) sunt emise de o autoritate competentă și sunt motivate corespunzător.

6. Ordinul de indisponibilizare a bunurilor în temeiul alineatului (1) rămâne în vigoare numai atât timp cât este necesar pentru conservarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Bunurile indisponibilizate care nu sunt confiscate ulterior îi sunt restituite

proprietarului fără întârziere. Condițiile sau normele procedurale în temeiul cărora se returnează bunurile respective se stabilesc în legislația națională.

7. În cazul în care bunurile care urmează să fie indisponibilizate constau în entități care ar trebui să fie conservate în condiții de continuitate a activității, cum ar fi întreprinderile, ordinul de indisponibilizare trebuie să includă măsuri prin care să se excludă accesul la aceste bunuri al persoanelor care le dețin sau care le controlează, permițând în același timp continuarea operațiunilor.

Articolul 12

Confiscarea

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea unei infracțiuni ca urmare a unei hotărâri definitive de condamnare, care poate fi pronunțată și în cadrul unor proceduri *in absentia*.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde instrumentelor sau produselor provenite din săvârșirea unei infracțiuni ca urmare a unei hotărâri definitive de condamnare, care poate fi pronunțată și în cadrul unor proceduri *in absentia*.

Articolul 13

Confiscarea aplicată terților

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea produselor sau a altor bunuri a căror valoare corespunde produselor care, în mod direct sau indirect, au fost transferate de către o persoană suspectată sau acuzată unor părți terțe sau care au fost achiziționate de către părți terțe de la o persoană suspectată sau acuzată.

Confiscarea acestor produse sau a altor bunuri ar trebui să fie posibilă în cazurile în care s-a stabilit că respectivele părți terțe știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și a unor circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani cu mult mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor.

2. Alineatul (1) nu aduce atingere drepturilor terților de bună credință.

Articolul 14

Confiscarea extinsă

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a bunurilor aparținând unei persoane condamnate pentru o infracțiune, în cazul în care această infracțiune este de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice și în cazul în care instanța națională este convinsă că bunurile provin din activități infracționale.

2. Pentru a stabili dacă bunurile respective provin din activități infracționale, se ține seama de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de faptele specifice și de probele disponibile, cum ar fi

faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei condamnate.

Articolul 15

Confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite, în condițiile prevăzute la alineatul (2), confiscarea instrumentelor și a produselor sau a bunurilor menționate la articolul 12 sau a celor care au fost transferate unor părți terțe, astfel cum se menționează la articolul 13, în cazurile în care au fost inițiate proceduri penale, dar procedurile respective nu au putut fi continuate din următoarele motive:

- (a) boala persoanei suspectate sau acuzate;
- (b) sustragerea persoanei suspectate sau acuzate;
- (c) decesul persoanei suspectate sau acuzate;
- (d) imunitatea față de urmărirea penală a persoanei suspectate sau acuzate, astfel cum se prevede în dreptul intern;
- (e) amnistia acordată persoanei suspectate sau acuzate, astfel cum se prevede în dreptul intern;
- (f) termenele-limită prevăzute în dreptul intern au expirat, în situația în care astfel de termene nu sunt suficient de lungi pentru a permite investigarea și urmărirea penală eficace a infracțiunilor relevante.

2. Confiscarea în absența unei condamnări prealabile se limitează la infracțiunile care sunt de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice substanțiale și numai în măsura în care instanța națională este convinsă că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii.

3. Înainte de emiterea de către instanță a unui ordin de confiscare în sensul alineatelor (1) și (2), statele membre se asigură că drepturile la apărare ale persoanei afectate sunt respectate, inclusiv prin acordarea accesului la dosar și a dreptului de a fi audiată cu privire la chestiuni de drept și de fapt.

4. În sensul prezentului articol, noțiunea de „infracțiune” include infracțiunile enumerate la articolul 2 atunci când sunt pasibile de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani.

Articolul 16

Confiscarea averilor nejustificate legate de săvârșirea unor activități infracționale

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea bunurilor, în cazul în care confiscarea nu este posibilă în temeiul articolelor 12-15 și dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) bunurile sunt indisponibilizate în contextul unei investigații privind infracțiunile comise în cadrul unei organizații criminale;

(b) infracțiunea prevăzută la litera (a) este de natură să genereze, în mod direct sau indirect, beneficii economice substanțiale;

(c) instanța națională este convinsă că bunul indisponibilizat provine din activități infracționale comise în cadrul unei organizații criminale.

2. Atunci când se stabilește dacă bunul indisponibilizat provine din activități infracționale, se ține seama de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de faptele specifice și de probele disponibile, cum ar fi faptul că valoarea bunurilor este extrem de disproporționată în raport cu venitul legal al proprietarului bunului respectiv.

3. În sensul prezentului articol, noțiunea de „infracțiune” include infracțiunile menționate la articolul 2 atunci când sunt pasibile de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani.

4. Înainte de emiterea de către instanță a unui ordin de confiscare în sensul alineatelor (1) și (2), statele membre se asigură că drepturile la apărare ale persoanei afectate sunt respectate, inclusiv prin acordarea accesului la dosar și a dreptului de a fi audiată cu privire la chestiuni de drept și de fapt.

Articolul 17

Confiscarea și executarea efective

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite urmărirea și identificarea bunurilor care urmează să fie indisponibilizate și confiscate chiar și după pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare sau ca urmare a unor proceduri efectuate în aplicarea articolelor 15 și 16.

2. Statele membre au în vedere adoptarea unor măsuri care să permită ca bunurile confiscate să fie utilizate în interes public sau pentru obiective de natură socială.

Articolul 18

Despăgubirea victimelor

În cazul în care, în urma săvârșirii unei infracțiuni, victimele formulează pretenții împotriva persoanei care face obiectul măsurii de confiscare prevăzute în temeiul prezentei directive, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că măsura de confiscare nu afectează drepturile victimelor de a obține despăgubiri în baza pretențiilor formulate.

CAPITOLUL IV

GESTIONAREA

Articolul 19

Gestionarea activelor și planificarea anterioară confiscării

1. Statele membre asigură gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate până la înstrăinarea acestora.

2. Statele membre se asigură că, înainte de a emite un ordin de indisponibilizare în sensul articolului 11 alineatul (1), autoritățile competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate efectuează o evaluare a costurilor care pot fi suportate pentru gestionarea bunurilor care pot face obiectul indisponibilizării, în scopul conservării și al optimizării valorii bunurilor respective până la înstrăinarea acestora.

Articolul 20

Vânzarea ca măsură provizorie

1. Statele membre se asigură că bunurile indisponibilizate în temeiul articolului 11 alineatul (1) pot fi transferate sau vândute înainte de emiterea unui ordin de confiscare în una sau mai multe dintre următoarele situații:

- (a) bunul care face obiectul indisponibilizării este perisabil sau se depreciază rapid;
- (b) costurile de stocare sau de întreținere a bunului sunt disproporționate în raport cu valoarea sa;
- (c) bunul este prea greu de administrat sau administrarea sa necesită condiții speciale și cunoștințe de specialitate care nu sunt ușor accesibile.

2. Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că interesele proprietarului bunului sunt luate în considerare la emiterea unui ordin de vânzare ca măsură provizorie, inclusiv dacă bunul care urmează să fie vândut este ușor de înlocuit. Cu excepția cazurilor de sustragere, statele membre se asigură că proprietarul bunului care poate face obiectul unei vânzări ca măsură provizorie este informat și audiat înainte de vânzare. Proprietarului i se oferă posibilitatea de a solicita vânzarea bunului.

3. Veniturile obținute din vânzări ca măsuri provizorii ar trebui să poată fi păstrate până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești privind confiscarea. Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a-i proteja pe terții care au cumpărat bunurile vândute împotriva măsurilor de retorsiune, pentru a se asigura că bunurile vândute nu le sunt restituite persoanelor condamnate pentru infracțiunile menționate la articolul 2.

4. Statele membre pot solicita ca beneficiarul real să suporte costurile de gestionare aferente bunurilor indisponibilizate.

Articolul 21

Birourile de gestionare a activelor

1. Fiecare stat membru înființează sau desemnează cel puțin un birou de gestionare a activelor în scopul gestionării bunurilor indisponibilizate și confiscate.

2. Birourile de gestionare a activelor îndeplinesc următoarele sarcini:

- (a) asigură gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate, fie prin gestionarea directă a bunurilor indisponibilizate și confiscate, fie prin acordarea de sprijin și expertiză altor autorități competente care sunt responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate;

- (b) oferă sprijin autorităților competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate în ceea ce privește planificarea anterioară confiscării;
- (c) cooperează cu alte autorități competente responsabile cu urmărirea și identificarea, cu indisponibilizarea și confiscarea bunurilor, în temeiul prezentei directive;
- (d) cooperează cu alte autorități competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate în cazuri transfrontaliere.

CAPITOLUL V

GARANȚII

Articolul 22

Obligația de a informa persoanele afectate

Statele membre se asigură că ordinele de indisponibilizare emise în temeiul articolului 11, ordinele de confiscare emise în temeiul articolelor 12-16 și ordinele de vânzare a bunurilor emise în temeiul articolului 20 le sunt comunicate persoanelor afectate, precizându-se motivele care stau la baza măsurii.

Articolul 23

Căi de atac

1. Statele membre se asigură că persoanele afectate de măsurile prevăzute în prezenta directivă au dreptul la apărare, la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, în vederea exercitării drepturilor lor.
 2. Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora persoana ale cărei bunuri sunt afectate să aibă posibilitatea efectivă de a contesta în fața unei instanțe ordinul de indisponibilizare emis în temeiul articolului 11, în conformitate cu procedurile prevăzute în legislația națională. În cazul în care ordinul de indisponibilizare a fost adoptat de o autoritate competentă care nu este o autoritate judiciară, dreptul intern prevede că un astfel de ordin este supus mai întâi validării sau revizuirii de către o autoritate judiciară înainte de a putea fi contestat în instanță.
 3. În cazul în care persoana suspectată sau acuzată se sustrage de la procedură, statele membre iau toate măsurile rezonabile pentru a garanta posibilitatea efectivă ca respectiva persoană să își poată exercita dreptul de a contesta ordinul de confiscare și solicită ca persoana în cauză să fie citată pentru a lua parte la procedura de confiscare sau să se depună eforturi rezonabile pentru ca aceste proceduri să fie aduse la cunoștința persoanei în cauză.
 4. Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora persoana ale cărei bunuri sunt afectate să aibă posibilitatea efectivă de a contesta ordinul de confiscare și circumstanțele relevante ale cauzei în fața unei instanțe, în conformitate cu procedurile prevăzute în legislația națională.
- În cazul ordinelor de confiscare emise în temeiul articolului 13, astfel de circumstanțe includ faptele și circumstanțele pe care s-a bazat constatarea că partea terță știa sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziției era evitarea confiscării.

În cazul ordinelor de confiscare emise în temeiul articolului 14 și al articolului 16, astfel de circumstanțe includ faptele specifice și probele disponibile pe baza cărora bunurile în cauză sunt considerate a fi bunuri care provin din săvârșirea unor activități infracționale.

În cazul ordinelor de confiscare emise în temeiul articolului 15, astfel de circumstanțe includ faptele și probele pe baza cărora instanța națională a concluzionat că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii.

5. Atunci când pun în aplicare prezenta directivă, statele membre prevăd că respectiva confiscare nu este dispusă în măsura în care aceasta ar fi disproporționată în raport cu infracțiunea săvârșită sau cu acuzația împotriva persoanei vizate de confiscare. La punerea în aplicare a prezentei directive, statele membre prevăd că, în circumstanțe excepționale, confiscarea nu este dispusă, în măsura în care, în conformitate cu legislația națională, acest lucru ar reprezenta o dificultate inutilă pentru persoana afectată.

6. Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora persoana ale cărei bunuri sunt afectate să aibă posibilitatea efectivă de a contesta un ordin în fața unei instanțe, în temeiul articolului 20, referitor la vânzarea bunului în cauză. Statele membre prevăd posibilitatea ca o astfel de cale de atac să aibă efect suspensiv.

7. Părțile terțe au dreptul de a invoca titlul de proprietate sau alte drepturi patrimoniale, inclusiv în cazurile menționate la articolul 13.

8. Persoanele ale căror bunuri sunt afectate de măsurile prevăzute în prezenta directivă au dreptul de a fi asistate de un avocat pe toată durata procedurilor de indisponibilizare și de confiscare. Persoanele în cauză sunt informate că au acest drept.

CAPITOLUL VI

CADRUL STRATEGIC PRIVIND RECUPERAREA ACTIVELOR

Articolul 24

Strategia națională privind recuperarea activelor

1. Statele membre adoptă până la [un an de la intrarea în vigoare a prezentei directive] o strategie națională privind recuperarea activelor și o actualizează la intervale regulate de cel mult cinci ani.

2. Strategia include cel puțin următoarele elemente:

(a) obiective, priorități și măsuri strategice în vederea intensificării eforturilor depuse de toate autoritățile naționale competente implicate în recuperarea bunurilor, astfel cum se prevede în prezenta directivă;

(b) un cadru de guvernanță pentru realizarea obiectivelor și a priorităților strategice, inclusiv o descriere a rolurilor și a responsabilităților tuturor autorităților competente și a mecanismelor de cooperare;

(c) mecanisme adecvate de coordonare și cooperare la nivel strategic și operațional între toate autoritățile competente;

(d) punerea la dispoziția autorităților competente a unor resurse, inclusiv a unor cursuri de formare;

(e) proceduri pentru monitorizarea și evaluarea periodică a rezultatelor obținute.

3. Statele membre transmit Comisiei strategiile lor și orice actualizări ale acestora în termen de trei luni de la adoptarea lor.

Articolul 25

Resurse

Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor care îndeplinesc sarcini în temeiul prezentei directive dispun de personal calificat în mod corespunzător și de resurse financiare, tehnice și tehnologice adecvate, care sunt necesare pentru îndeplinirea eficace a funcțiilor lor legate de punerea în aplicare a prezentei directive.

Articolul 26

Crearea de registre centralizate ale bunurilor indisponibilizate și confiscate

1. În scopul gestionării bunurilor indisponibilizate și confiscate, statele membre instituie registre centralizate care conțin informații referitoare la indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile de recuperare a activelor, birourile de gestionare a activelor și alte autorități competente care îndeplinesc sarcini în temeiul articolelor 4, 19 și 20 au competența de a introduce, de a accesa și de a căuta, în mod direct și imediat, informațiile menționate la alineatul (3).

3. Următoarele informații trebuie să fie introduse, să fie accesibile și să poată fi căutate prin intermediul registrelor centralizate menționate la alineatul (1):

(a) bunul care face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare, inclusiv detaliile care permit identificarea acestuia;

(b) valoarea estimată sau reală a bunului în momentul indisponibilizării, al confiscării și al înstrăinării;

(c) proprietarul bunului, inclusiv beneficiarul real, în cazul în care astfel de informații sunt disponibile;

(d) referința națională a dosarului referitor la procedura aferentă bunului;

(e) denumirea autorității care introduce informațiile în registru;

(f) identificatorul unic de utilizator al funcționarului care a introdus informațiile în registru.

4. Informațiile menționate la alineatul (3) se păstrează numai atât timp cât este necesar în scopul păstrării unei evidențe și a unei imagini de ansamblu a bunurilor indisponibilizate, confiscate sau aflate în gestionare și, în orice caz, aceste informații nu pot fi păstrate după

înstrăinarea bunurilor sau în scopul furnizării de statistici anuale, astfel cum se menționează la articolul 27.

5. Statele membre se asigură că sunt instituite măsurile tehnice și organizatorice adecvate pentru a garanta securitatea datelor care sunt conținute în registrele centralizate ale bunurilor indisponibilizate și confiscate.

Articolul 27

Statistici

1. Statele membre colectează și păstrează la nivel central statistici cuprinzătoare referitoare la măsurile luate în temeiul prezentei directive.

2. Statele membre se asigură că statisticile menționate la alineatul (1) sunt colectate pe baza unui an calendaristic și sunt transmise Comisiei anual, până la data de [1 septembrie] a anului următor.

3. Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 30 referitoare la stabilirea unor norme mai detaliate privind informațiile care trebuie colectate și metodologia de colectare a statisticilor menționate la alineatul (1), precum și modalitățile de transmitere a acestora către Comisie.

CAPITOLUL VII

COOPERARE

Articolul 28

Cooperarea cu organismele și agențiile UE

1. Birourile de recuperare a activelor din statele membre cooperează îndeaproape cu Parchetul European în scopul facilitării identificării instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cadrul procedurilor în materie penală referitoare la infracțiuni pentru care Parchetul European își exercită competența.

2. Birourile de recuperare a activelor cooperează cu Europol și cu Eurojust, în conformitate cu domeniile lor de competență, în scopul de a facilita identificarea instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care ar putea face sau care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare emis de o autoritate competentă în cursul procedurilor penale și, atunci când este necesar, pentru a preveni, a depista sau a investiga infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

Articolul 29

Cooperarea cu țările terțe

1. Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor cooperează cu omologii lor din țările terțe în cea mai mare măsură posibilă și sub rezerva cadrului juridic aplicabil privind

protecția datelor, în scopul îndeplinirii sarcinilor prevăzute la articolul 5 și, atunci când este necesar, pentru a preveni, a depista sau a investiga infracțiunile legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii.

2. Statele membre se asigură că birourile de gestionare a activelor cooperează cu omologii lor din țările terțe în cea mai mare măsură posibilă în scopul îndeplinirii sarcinilor prevăzute la articolul 21.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 30

Exercitarea delegării de competențe

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
2. Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 27 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la [data intrării în vigoare a prezentei directive].
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 27 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
5. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
6. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 27 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de [două luni] de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu [două luni] la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 31

Autoritățile competente desemnate și punctele de contact

1. Statele membre informează Comisia cu privire la autoritatea desemnată sau autoritățile desemnate să îndeplinească sarcinile prevăzute la articolele 5 și 21.

2. În cazul în care un stat membru are mai mult de două autorități responsabile cu îndeplinirea sarcinilor în temeiul articolelor 5 și 21, acesta desemnează cel mult două puncte de contact pentru a facilita cooperarea în cazurile transfrontaliere.

3. Până cel târziu la [... *luni după intrarea în vigoare a prezentei directive*], statele membre notifică Comisiei autoritatea competentă sau autoritățile competente, precum și punctele de contact menționate la alineatele (1) și, respectiv, (2).

4. Până cel târziu la [... *luni după intrarea în vigoare a prezentei directive*], Comisia instituie un registru online în care sunt enumerate toate autoritățile competente și punctul de contact desemnat pentru fiecare autoritate competentă. Comisia publică și actualizează periodic pe site-ul său web lista autorităților menționate la alineatul (1).

Articolul 32

Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [*data intrării în vigoare + 1 an*]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele respectivelor acte.

2. Atunci când statele membre adoptă actele, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 33

Raportare

1. Până la [*data intrării în vigoare + 3 ani*], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a punerii în aplicare a prezentei directive.

2. Până la [*data intrării în vigoare + 5 ani*], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a prezentei directive. Comisia ia în considerare informațiile furnizate de statele membre și orice alte informații relevante legate de transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive. Pe baza acestei evaluări, Comisia decide cu privire la acțiunile ulterioare adecvate, inclusiv, dacă este necesar, cu privire la oportunitatea prezentării unei propuneri legislative.

Articolul 34

Relația cu alte instrumente

1. Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁶.

⁵⁶ Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului (JO L 186, 11.7.2019, p. 122).

Articolul 35

Înlocuirea Acțiunii comune 98/699/JAI, a Deciziilor-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI, a Deciziei 2007/845/JAI și a Directivei 2014/42/UE

1. Acțiunea comună 98/699/JAI, Deciziile-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI, Decizia 2007/845/JAI și Directiva 2014/42/UE sunt înlocuite în ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, fără a se aduce atingere obligațiilor statelor membre respective în privința datei de transpunere a acelor instrumente în dreptul intern.
2. În ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, trimerile la instrumentele menționate la alineatul (1) se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 36

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 37

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta*

*Pentru Consiliu,
Președintele*